

MISSZIÓI MAGAZIN

2001

2. szám

**Úrvacsora:
az első,
az utolsó**

**Missziós látásunk
a 21. század
küszöbén**

**Luther
kontra Lenin**

**Egy rádiós
istentisztelet
utórezgései**

**Felnőtté váló
rádiómisszió**

A város Istené

**Horizont-
feszégetés**

J É Z U S É L I

Úrvacsora: az első, az utolsó

„Megtöretett a teste,
kiontatott a vére.”

Az úrvacsorában az élő Úr Jézus Krisztussal van közösségünk. Abba a szavába és ígérétébe kapaszkodunk, amelyet ott, azon a nagycsütörtöki, utolsó vacsorán tett: „...ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre...” „...ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára...” Minden úrvacsorás istentisztelet ennek a találkozásnak az ünnepe! Nem válhat so-

Mintegy húsz fős konfirmanduscsoport egy Pest-környéki falucska evangélikus gyülekezetében. Úrvacsorás („konfirmáció”) istentisztelet. A templom ünnepi díszben, a padokon lila és fehér orgona. Áhítatos csend. Kinn ragyog a májusi fény. A szívekben béke, kiengesztelődés. A tizenhárom éves leányok fehér ruhában, a fiúk ünnepi öltönyben térdelnek le az oltárhoz. Életükben először úrvacsorát vesznek! A szemük csillog, ahogy a lelkész ostyát osztó kezére (vagy tán a háta mögé, az oltárkép Krisztusára) néznek. S a torkukban gombóc van. Azé a „jó sirás”, ami olyan ritka, ami belülről is tisztára mos. „...ez az én testem, ez az én vérem...” Először, bűneik bocsánatára. Hálát adnak érte, hogy eljött ez az óra.

Beesett arcú, fáradt, megtört férfi egy fővárosi kórház belgyógyászati osztályán. Nyár van, meleg, vékony takarója lassan emelkedik-süllyed. Fájdalom és félelem a szemében. Tudja, hogy nincs már sok hátra. De, Istennek hála, még van idő. Arra még van. Ki tudja, talán az utolsó lesz? A lelkész Luther-kabátban áll az ágyánál, a betegársak lopva rápillantanak. Nem zavarják beszédükkel a súlyos perceket. A lelkésznek közel kell hajolnia a férfihoz, hogy hallja gyónó szavait, suttogásnak is erőtlén válaszait: „...hiszed-e, hogy Krisztusért megbocsát...?” „Hiszem.” Jó, hogy nem kell Nélküle elmenni az utolsó útra.

(...)
„Add nekem azt a holt hitet,
Istenem,
Hogy nem kell ám fenéig inni
S kelyhed szent borából elég
Egy korty: hinni.

Add nekem azt a szent hitet,
Istenem,
Hogy holnapig, óh, nem tovább, nem
Bírom még bátor életem,
Ámen, ámen.”

(Ady Endre:

Imádság úrvacsora előtt – részlet.)

ha rutinná, az istentisztelet utolsó 20-25 percének vasárnapról vasárnapra ismétlődő eseményévé az értünk meghalt és feltámadt, élő Jézus Krisztus és a bűneitől megszabadulni vágyó ember találkozása az úrvacsora szentségében. Lehet, hogy az „első” és az „utolsó” (már ha éppen így adatik meg, mert persze Isten mindenkinek egyéni utat jelöl ki, ebben is) talán még torokszorítóbb, mint a többi, „átlagos” évközi („életközi”) úrvacsoravétel. De a lényegen mit sem változtat. Az Úr testét és vérért venni a legszentebb misztérium. Böjti imádságaink között kérhetjük az Istent, hogy adja meg mindig az „első és utolsó” úrvacsora átélését a szívünkbe. Hogy amikor felállunk az oltártól, és visszaindulunk a padba, majd ki a templomból az utcára, bennünk legyen az új kezdet lendülete, a béke és a kiengesztelődés öröme. Amiből élni lehet, amiből adni is lehet. Az úrvacsora befejezésekor elhangzó lelkészi elbocsátás ugyanis egyben missziói parancs is! „Menjete el, és hirdessétek az Úr halálát és feltámadását! Tegyetek bizonyosságot szeretetéről! Ti, akik megtapasztaltátok a bűnbocsánat örömét, építsétek a testvéri közösséget az emberek között megbocsátással és önfeláldozó szeretettel!”

Sose felejttem el annak a fiatal lánynak a szemét, akinek kezdő segédlelkész koromban, egyik első istentiszteletemen úrvacsorát osztottam. Kortársam volt. És toloszékből ült, úgy jött oda az oltárhoz. Mikor vette a Krisztus testét és vérért, könnyes volt a szeme. Úgy hiszem, azt a Valakit látta, aki az ő életét is teljessé, éppé teszi, úgy, ahogyan azt a legjobb szándékú ember, a legképzettebb orvos sem tudná vele megtenni. És azt is hiszem, hogy boldog volt.

**Áldott húsvéti ünnepeket kívánok
az MM minden Olvasójának!**

Kőhádi Dorottya
szerkesztő

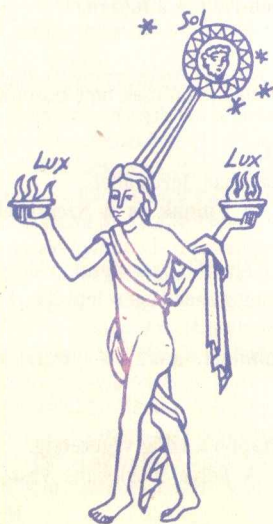
Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 6. évfolyam 2. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 –
Tel./fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.matav.hu * ISSN 1419-1563 * felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter,
szerkesztő: Kőhádi Dorottya, * az MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus Egyház honlapján:
<http://www.lutheran.hu> dr. Léránt István szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve az Újdonságok alcím alatt *
tipográfia és nyomtatás készült a Plantin Kiadó és Nyomda Kft.-ben. Felelős vezető: Gollob Józsefné *

Címlapkép – Georg Gessler: Jesus lebt (Jézus él)

Dr. Fabiny Tibor egyháztörténész professzor sorozat formájában dolgozta föl az MM számára az Evangélikus Külmisziói Egyesület közgyűlésén elhangzott előadását. Ennek első részét közöljük az alábbiakban.

„Véneitek álmokat álmodnak...”

I. rész. Jóel 2,28

Ha az álom a lélek bezárt kapujának megnyílása, akkor a próféták álma a történelmet bölcsen irányító Úr bezárt kapujának megnyílása. Új sorozatunkban arról olvashatunk, hogy

- hol és mikor álmodták meg ősünk a miszió új lehetőségeit,
- hol, mikor és mitől gyúlt meg a Lélek tüze,
- hol nyílt meg és hol zárult be a misszió kapuja.

Hadd kezdjük el az álmok kitapintását az Apostolok Cselekedetei során. A 16. fejezetben leírt látomás színhelye az egykori Trója romjai fölé épült város: *Troás*. A városka ma *Kumkale* névre hallgat, kis kikötő Törökország nyugati végében, a *Dardanellák* partján.

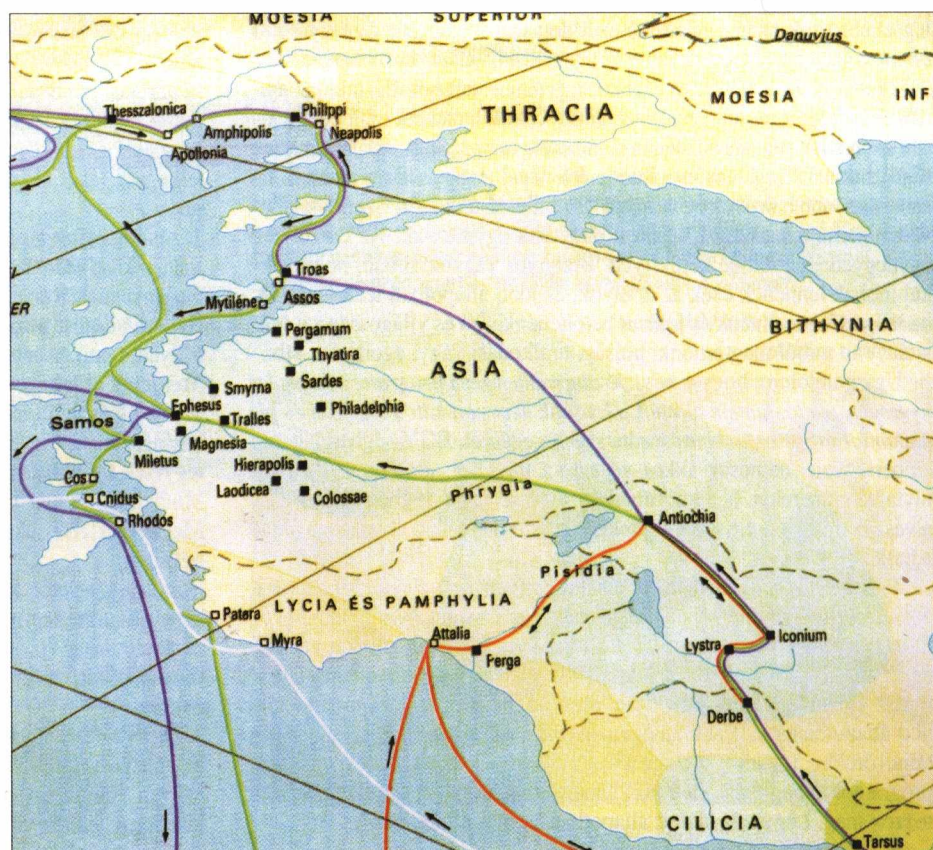
Pál apostol már második missziói útját rója. Társaival már bejárta Frígia és Galácia tartományait. Kisáziában már oly sok gyülekezetben hirdethette az ígét. Ám feltűnt neki, hogy amikor Mízia felé mentek és Bithiniába akartak jutni, „*Jézus Lelke nem engedte őket*”. Ekkor megpihentek a tengerparti Troasban.

Éjjel álom jött Pál szemére. Ennél is több: látomás! Hogyan is írja le ezt kísérőtársa, az orvos Lukács? „*Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak, egy macedón férfi állt előtte és ezekkel a szavakkal kérte őt: Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!*”

Fiatalkoromból jól emlékszem a nagy hatású Túróczy Zoltán püspök egyik evangelizációjára, amikor e textus során azt mondta, hogy Isten a bezárt kapuk módszerével kényszerítette Pált és társait Európába.

Az apostol megértette az álom üzenetét. Lukács mellé még magához vette a fiatal *Timóteust* és régi társát, *Silást*, s ők négyen elindultak a görög partok felé. Hogyan is írja Lukács? „*A látomás után nyomban igyekezniük elmenni Macedóniába, mert megértették: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.*”

Van-e az Olvasók közül valaki, akinek ez a régi látomás mai elhívást jelent? Mert Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz!

Szeverényi János esperes tartott előadást, melynek a szerző által készített kivonatát tesszük közkinccsé.

Az első magyarországi Missziói Expon 113 hazai és külföldi missziói szervezet mutatkozott be. A színes kiállítás mellett öt szekcióban mintegy ötven előadás hangzott el a három nap alatt. A Lelkipásztorok és gyülekezetvezetők a misszióban című szekcióban többek között

Missziós látásunk a 21. század küszöbén

Az emberi időszámítás viszonylagos, bizonytalan. Isten ideje, kairosha nem köthető össze egyszerűen a világi, emberi időszámítással, a kronosszal. Nem tulajdonítunk hitünk szempontjából különleges jelentőséget a század- és ezredfordulónak. Mégis az a tapasztalatunk, hogy az emberiség és az egyház is jelentős változáson megy át, melyet nyugodtan nevezhetünk korszakváltásnak. Ami nyitott kérdés még, hogy milyen korszak következik. „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”, de a társadalom, a világ változik. *Missziós szolgálatunk az örök, egyetemes Krisztust hirdeti, de figyelemmel kell lennie a változó környezetre.*

A misszió nem emberi találmány, hanem Isten akarata. A legelhivatottabb misszionárius sem tud hitet adni. „Az ő munkája az, hogy ti Krisztusban vagytok”. (I Kor 1, 30) Mi, Isten országában munkálkodók legfeljebb csak asszisztálhatunk az áldott Orvosnak. „Az Úr a föld és annak teljessége”. De hogyan is megy nekünk ez az asszisztencia?

Tegnap a rádió híradására lettem figyelmes: két bombát találtak Budán és baleset történt a Szentlélek téren. Gondolkozzunk csak el egy kicsit ezen a két mondaton. Mennyi időzített vagy elásott, ártalmatlannak tűnő „bombát” rejt Krisztus földön élő népe, az egyház, és mennyi kisebb-nagyobb baleset történt már a „Szentlélek téren”. A Szentlélek nevében mennyi szakadást, sérülést okoztunk egymásnak! Az emberiség egynegyede, egyötöde keresztyén. Bizonyos vagyok abban, hogy sokkal jobbakk lennének ezek az arányok, és jobb állapotban lenne a világ, ha megértésben élnénk és jobban betöltenénk a só és világosság szolgálatát. Van miből megtérnünk: hiúság, uralkodási vágy, egoizmus, stb.

Úgy gondolom, hogy a misszió alapvetően nem program, szervezés, nyüzsgés, akció, hanem állapot. Jézusnak nem volt külön missziói és pl. diakóniai programja. Nem szedte szét az egészet. EGY-ségben látta az embert. Jézus nemcsak akkor végezte a missziót, amikor megtérésre hívta az embereket, hanem, mivel az Atyával EGY-ségben élt, még az alvása is misszió volt. Gondoljunk a viharra, mely alatt Ő békésen aludt a hajón.

Többször hallunk arról, hogy az állatkertben megszületett tigris vagy oroszlánkölyök mellé pótyanyát keresnek, mert a saját anyjuk nem neve-li őket. Ilyenkor olyan kutyát találnak, melynek szintén kölykei vannak és az anyai ösztön legyőzi a fajok közti ellentétet. A kutya adoptálja a tigrist. Ellenséget eteti, gondozza. Mert anya, tehát más állapotban, áldott állapotban van. Ezt tette és teszi velünk az Isten. Ellenségeit adoptálja, örökre fogadja, táplálja és gondozza. Ne különleges missziós programok lebegjenek előttünk, hanem az állapotunk, indulatunk változzon meg. Legyünk „áldott állapotban”, „más állapotban”.

„Ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy nevetek fel van írva a mennyben.” (Lk 10, 20)

Végül olvassuk el a missziói parancsot Máté evangéliumából:

A tizenegy tanítvány

Megrázó, hogy három év tanítás után egyikük öngyilkos lett.

pedig elment Galileában arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket.

Oda mennek, ahova Jézus küldi őket és nem a maguk feje után. Galileába, a pogányok Galileájába.

Jézus a hegyre rendeli őket. A hegy az Istennel való találkozás, kapcsolat szimbóluma.

Amikor meglátták őt,

Jézusra kell néznie a szolgálatba indulónak

leborultak előtte,

Leborulás: bűnbánat és imádat

pedig kétségek fogták el őket.

Még akkor is, a három év után is, a Feltámadott közelében? Ilyen kértelkedés? Jézus akkor is, ezek után is, ítélet nélkül, szolgálatot bíz rájuk.

Jézus hozzájuk lépett és így szólt:

Igen, a kételkedőhöz és az Őt imádozóhoz egyaránt odalépő Úr az örömhír lényege és forrása.

Nekem adatott minden hatalom mennyen és a földön.

Milyen döntő és békét adó hír ez!

Menjete el tehát,

Menjete és ne üljete, ne várjátok, hogy majd csak megmozdulnak a harangszóra.

tegyete tanítvánnyá minden népet,

Mindent. Nincs már kizárólagosság Jézusban, Jézus által.

Megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében,

Nem varázsigéről van szó, hanem Lélekről, igazságról, valóságról: beme-ritve, bevezetve őket a háromságos szent Isten lényébe, közösségébe.

tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek,

A tan és az élet egysége ez.

és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Milyen fontos ezt tudnunk ma is. A helyi és globális veszélyek, kísértések, bűnök világában.

Miután a jámbornak legkevésbé sem nevezhető Szovjetunió megszűnt szovjetnek és uniónak lenni, és ettől mégse lett jámbor, az addig nem létező történelmi egyházak újra megjelentek Kalinyingrádban és környékén. A 45 évig tartó szellemi-lelki szélcsend után ezen a területen az 1300-as évek végére egyszer már befejeződött keresztény misszionáriusok újra eljött az ideje. Krisztus egyháza azonban valószínűleg az üldözés és betiltás ellenére sem szűnt meg, tovább élt a Krisztus nevében titokban, rendszeresen összegyűlő baptista és pünkösdista közösségekben. A cikk szerzője immár fél esztendője dolgozik lelkészként ezen a környéken.

Ideiglenesen itt állomásozó lelkészek földje

Miután megnyílt a lehetősége annak, hogy Európa szerencsésebb tájairól békes utazók látogassanak erre a területre, felébredt a szülőföldjüket még egyszer látni akaró elűldözött németek érdeklődése. Az utazók között voltak, akik elémültek és soha többet ezt a földet látni nem kívánják, de voltak köztük jámbor lelkek, akik látván a lakosság nagy részét érintő nyomort, segélyszállítványok szervezésébe kezdtek. Ezzel egyidőben indult meg az evangélikus és a katolikus egyház újrászervezése, mindkettőt 1991-ben jegyezték be. Mindkét felekezet küzd az ortodox egyház féltékenységeivel és rosszsindulatával. A gyülekezetek nagy részét a volt Szovjetunió távoli területeiről, elsősorban Szibériából az utol-

Luther Márton kontra Vlagyimir Iljics Lenin

Nagy szellemek találkozója – ugye, te is itt vagy, Szent Szellem?

Mint Pilátus a krédóban

Lenin, Kalinyin, Csernyahov, Guszev szovjet nagyságok, akikről itteni városokat neveztek el. E nagy szellemek, úgy kerülnek Luther Márton társaságába, mint Pilátus a krédóba. Ez az orosz exklávé valamikor a Német Lovagrend területe volt. A Német Lovagrend utolsó nagymestere 1525-ben Luther Márton tanácsára feloszlatta azt, és a rendi államot világi hercegséggé alakította. Elválasztotta az államot az egyháztól, és az egyházban protestáns reformokat vezetett be. Ezzel megalakult a világ első lutheránus egyháza! Königsbergben alapították 1544-ben a második német protestáns egyetemet. Luther Márton legidősebb fia, János Königsbergben élt és halt meg, Katalin nevű lánya pedig ide jött férjhez. A Porosz Hercegség, a későbbi Kelet-Poroszország, a XX. századig Hesszennel, Württemberggel, Thüringiával és Szászországgal Németország evangélikus magjához tartozott. Így Luther Márton szelleme e terület evangélikus elkötelezettségű egyházában elevenen élt.

És akkor jött Lenin szelleme

A II. világháborúban győztes szovjet hadsereg ellepte ezt a német földet, és többet el se hagyta. Velük együtt jött Lenin szelleme, a kommunizmus, és bejárta az ősi kultúrájú városokat és gazdag falvakat. Nyomában eltűnt a német lakosság és eltűnt a gazdagság és eltűnt egy (vagy a) kultúra. A háború előtti 224 evangélikus templom, amelyek közül 134 teljesen épen maradt, istállóvá, magtárrá vált, egy részüket széthordták építőanyagként vagy utakat töltöttek fel belőlük. A berendezéseket, kegytárgyakat teherautóra rakták és máig se tudni, hova vitték, több száz éves faragott padokkal kenyérgyárakat fűtöttek Kalinyingrád e félmillió, „főváros” néhány megmaradt templomában kutatóintézet, filharmónia, múzeum és bábszínház működik. Vidéken egy-két templom romja, többnyire a tornya áll még benőve és elhagyatva (tetejükön golyák dicsérik az Istent a nagyszerű fészkelési lehetőségért), de soknak nyoma se maradt. Viszont minden nagyobb településen ott őrködik a holt lelkek és a kommunizmus egyéb maradványai felett Lenin és a többi „szellemóriás” tetteitárs szobra, akik között Kalinyingrádban, ha nem is a fő helyen, mert ott Kalinyin áll, 1992 óta Immanuel Kant szobrát is újra látni.

Kibérelt lelkiismeret, fekete kabátban

Ha jellemezni akarjuk ezt a társadalmat, meg kell említeni, hogy a volt Szovjetunió minden területéről háború után ide telepített, hazátlaná vált nácikok máig sem képeznek népet, nemzetet. Nincs közös emlékezet és a lakosság előtt nem szent ez a föld. A Kalinyingrádban nemrég épített ortodox templom alapjainak lerakásakor Moszkvából hozott megszentelt földet helyeztek el. Az egyetlen összetartó vezérlő elv a leszerelt kommunizmus, aminek jelvényeit kegyelettel őrzik. Itt a legtöbb az aids-es, itt a legtöbb az autó (lopott?) és az illegális fegyver. Kalinyingrád utcáin szembe jön a pökendi jólét, szembe jönnek az európai ízlés számára szerénytelenül felékesített nők, és a legújabb divat szerint műgonddal öltözött férfiak. Minden „újorosz” kötelező jelleggel öltözik *telőtől talpig feketebe*, a szakavatott szemlélő számára mindez „kibérelt lelkiismeretről” tanúskodik. Vidéken pedig dül a munkanélküliség, szembeütnő a nyomor. A gazdagságra két törvény érvényes: ami elromlik, az úgy is marad, amit el lehet lopni, azt ellopják. A legnagyobb gond a posztkommunista valóság démoni „spiritus” rectora, az alkohol. És ezzel teljes a nagy szellemek találkozója.

só tíz évben betelepült, és részben innen Németországba áttelepülni akaró németek alkotják. Az exklávé területén 37 evangélikus gyülekezet alakult, ezek közül a legnagyobb Kalinyingrád (kb. 700 lélek), a harmadik legnagyobb Szlavszk (80 lélek). A gyülekezetek legtöbbször 20-30 családból áll. Jelenleg 6 lelkész gondozza a gyülekezeteket, akik közül négy Németországból jött, és „ideiglenesen állomásozik” itt. Hasonlóképpen német állampolgár Georg Kretschmar, az Oroszországi Evangélikus Egyház vezető püspöke is. Az istentiszteletek és egyéb szolgálatok németül folynak, és tolmács fordítja őket oroszra.

„Kenyer” kell jobban a népnek, vagy kenyér?

Az evangélium hirdetteti, a szentségeket kiszolgáltatják – él az egyház. De az egyház és a segélyszállítványok, anyagi támogatás itt elválaszthatatlanul együtt járnak. A német adományokból élő evangélikus egyház gazdagabb, mint más szervezeteik, és gazdagabb, mint az ortodox egyház. „Megéri” ehhez az egyházhoz tartozni. Pedig az sose tett jót egy egyháznak, ha világi szemmel nézve is megérte hozzá tartozni... Hogy ki keresi Isten Igéjét, és ki csak a kézzelfogható kenyeret, az csak „ama” napon fog napvilágra kerülni. Segélyszállítványok érkezésekor, pénzosztáskor, felvonul az egész gyülekezet, egyébként kevesebben jönnek az istentiszteletekre. De bizonyos, hogy vannak olyanok, akármiért is jöttek először a gyülekezetbe, akiket megérint a Lélek és „átszellemülten” mennek haza. Ha láthatatlanul is és ellentmondások közepett is, de bizonyosan épül Isten egyháza – és az evangélikus egyház itt sem az egyetlen „építési terület”.

Kedves Olvasó! Lehet, hogy az ő Vlagyimir Iljicsük kajánul legyintene, ha látná az itteni egyházi életet: Isten emberei részéről az odaadó, naíva lelkes erőfeszítést és a „kapásra éhes” gyülekezeteket. Minekiünk megadatott az az isteni kegyelem, hogy nem kell itt üljünk – hát ne üljünk. A mi Mártonunk szelleme azonban biztat minket: kalinyinok és leninek jönnék-mennek, de az egyház megmarad, mert Isten Lelke munkálkodik a világban!

Thuránszky István evangélikus lelkész
Szlavszk/Heinrichswalde

Jobboldalt a cikk szerzője, Luther-kabátban

„Az Életnek beszédét olvasni csodálatos...”

- Bemutatjuk Csépe Andrea bibliafordító misszionáriust -

„Céltalannak láttam az életet”

Reformátusnak kereszteltek, de – mint falusi pedagógus gyermeke – a hatvanas, hetvenes években nem kaphattam vallásos nevelést. Isten huszonhárom évesen keresett meg egy hívő asszonyon keresztül. Tőle hallottam először a Teremtőről és a Megváltóról. Ekkorra már sorra meghíúsultak az addigi vágyaim, és céltalannak láttam az életemet. Ezt követően két évig viaskodtam a kételyeimmel, míg végül Isten maga győzött meg a Biblián keresztül: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!*” (Ézsaiás 43,1) Ezt az ígét elolvassva valóság lett számomra Isten szeretete és a megváltás.

Hitrejutásom után öt évvel, 1991-ben találkoztam először a Wycliffe Bibliafordító Társasággal Tóalmáson, egy mini nyelvészeti tanfolyamon. Ezen a héten tudtam meg, hogy a világon emberek milliói nem olvashatják anyanyelvükön a Szentírást. Magával ragadott a misszionáriusok beszámolója. Úgy gondoltam, *nem lehet annál csodálatosabb dolog, mint másokat hozzásegíteni ahhoz, hogy a szívük nyelvén olvashassák az Életnek beszédét.* Erre a feladatra én is örömmel igent tudtam volna mondani – annál is inkább, mert már régóta szerettem volna eljönni a külkereskedelemből, hiszen az üzletkötői munkát nem szerettem.

„Örömmel szolgáltam az Urat”

Atyám azonban nem sietett. Ő még szükségesnek látta, hogy megtanítson velem néhány fontos dolgot. Először egy belmissziós szervezet-höz vezetett. Így kerültem 1994-ben a *Vasárnapi Iskolai Szövetséghez* (VISZ) mint titkárnő, tolmács és háziasszony. Örömmel szolgáltam az Urat a gyermekmunkások közösségében – de a bibliafordítást nem tudtam elfelejteni. Aztán Isten váratlanul megnyitott egy ajtót. 1997 nyarán részt vehettem egy kéthónapos nyelvészeti tanfolyamon Angliában, a Nyári Nyelvészeti Intézetben (SIL), ahol a bibliafordítókat képezik.

Bár a vágyakozásom az itt szerzett tapasztalatok által tovább nőtt – ugyanakkor meg is ijedtem a külmissziói szolgálatot jelentő feladat nagyságától és nehézségétől. Azután hazajöve néhány hónap vívódás

végén Isten csodálatosan elvégezte, hogy bizonyosságra jutottam akaratára felől, és igent mondtam hívására a bibliafordító misszióba. 1998 őszén kezdtem el a felkészülést. Két évig tanultam Angliában.

„Talán rokonainkra lelek a magarokban”

Először egy egyéves bibliaiskolát végeztem el. Olyan iskolát választottam, ami kifejezetten külmissziós szolgálatra készíti fel a hallgatóit. Ezután a Wycliffe Bibliafordítók központjában fejeztem be a nyelvészeti tanulmányokat. Ezeken a tanfolyamokon olyan általános nyelvészeti tárgyakat tanultunk, pld. fonetikát (hangtant), fonológiát (hangelemzést), leíró nyelvtant, amelyek segítségével meg lehet ismerni eddig még le nem írt nyelveket is. A tárgyak között szerepelt társadalomnyelvészet, kulturális antropológia (embertan), ABC-készítés, szövegelemzés is. A képzés végén szakosodtunk: egyesek a fordítói munkára, mások az írás-olvasás tanításra.

A bibliafordítás sokrétű feladatán belül én az írás-olvasás tanításra készülök. Egy olyan népcsoportot szeretnék megtanítani írni-olvasni az anyanyelvén, akiknek a nyelvén nemrég készült el az Újszövetség fordítása, de ők még nem tudják azt elolvasni. Ez a nép lehet, hogy rokon-ságban áll velünk, *magaroknak* hívják őket. A magarok Dél-Azsiában, magas hegyekben, nehéz körülmények között élnek. A számuk több százezerre tehető. Azok, akik a nyelvüket és a kultúrájukat megőrizték, kevesebben vannak. A munkát másodmagammal, egy másik egyedülálló nőtestvérral fogom végezni, akit még nem ismerek.

Először a *Fülöp-szigeteken* veszek részt egy három hónapos ázsiai felkészítőn, majd áprilisban onnan utazom a célországba. Ott az első év a hivatalos nyelv tanulásával telik majd, és csak ezt követően kezdhetem el az ismerkedést a magarok nyelvével és kultúrájával.

Andrea szolgálatát az Evangélikus Külmissziói Egyesület is támogatja. Az erre szánt adományok az EKME csekkszámjára is befizethetők.

CSÉPE ANDREA „IMAKÁRTYÁJA”

Kérlek imádkozz értem!

- Testi és lelki erőért, állóképességért
- Kitartásért és haladásért a nyelvtanulásban és a kultúra megismerésében
- Egy olyan munkatársért, akivel egymást segítve, eredményesen tudunk együtt dolgozni Isten dicsőségére
- Hogy az életem és szolgálatom Krisztusról tegyen bizonyosságot

Levelezési címem itthon: Wycliffe, 3300 Eger, Markhó F. u. 2.
tel/fax: 36/412-170

Távollétem alatt: Wycliffe Centre, South Asia Office, Horsleys Green,
High Wycombe, Bucks. HP14 3XL, UK

E-mail: csepeandrea@yahoo.com

Számlaszám: ABN AMRO 10201006-50070046 Csépe A. szolgálatára

Lábam előtt mécses
a Te igéd, ösvényem
világossága.

Zsoltár 119,105

írás-olvasást tanít, hogy az Ige
azoknak is világíthasson, akik
még sötétségben járnak

Wycliffe Bibliafordítók

Tanzánia

A Tanzániai Evangélikus Egyház egyik gyülekezete a közelmúltban ünnepelte fennállásának 100. évfordulóját. Száz esztendővel ezelőtt nagyon sok felébredt, élő hitű keresztény ember indult el távoli, messzi országokba az Örömhírrrel. Így jutott el egyebek között Pápua-Új-Guineába, az Óceánok ismeretlen sziget-világába, Afrikába Jézus Krisztus híre, szabadító üzenete. A németországi evangélikus lelkész Klaus Fuchs 1900 júliusában kezdte meg misszionáló munkáját a pare nép között, – a Pare-hegység egyik településén, Shigatiniben – ahol ma virágzó evangélikus gyülekezetek tanúskodnak az Úr megtartó szeretetéről. Az őslakosság legfelsőbb vezetőségétől, a törzsfőnöktől kapott engedélyt arra, hogy ezt a küldetést ott végezhesse. Az első istentiszteletet már a megérkezése utáni első vasárnap megtarthatta Kisuaheli helységben. A mai Pare-kerület püspöke Stefan Msangi (fotó) írja: „Az örömhír bejárta az egész vidéket és országot, eljutott a déli és az északi területekre is. Ebben a 100 esztendőben elismerést szerzett az evangélikus egyház ebben a régióban és igazán otthonra lelt közöttünk, mint ahogy mi is a gyülekezetekben. Ezért nagyon hálásak vagyunk elsősorban Istennek. És köszönjük azt is, hogy Ő embereket küldött és küld ma is szolgálatába állítva, hogy eljuthasson minden néphez az Ő evangéliuma.”

A XIX. sz. protestáns Afrika-missziója következtében mára 540 különböző afrikai nyelvre ill. nyelvjárára fordították le a Szentírást. Az egykori misszionáriusok előkészítő munkájának eredményeképpen a XXI. században már a helyi lakosságból kikerülő lelkészek és tanítók végzik a tanítást, igehirdetést. A gyülekezetek keresik azokat a formákat, melyekkel igazán afrikai lehet és maradhat a kereszténységük.

(Mission Weltweit 2000/2)

Dél-Ázsia

Subash iskolába megy

Subash egyike volt a Dél-Ázsiában élő, kilátástalan jövővel rendelkező gyermekek millióinak. A szegénység és a tradíciók egyaránt lehetetlenné tették, hogy előrelépjenek. Napjai azzal teltek, hogy a mezőn dolgozott, testvéreire vigyázott, esetleg a vidéken lézengett barátaival. Falujában iskola nem volt, más-hova pedig nem mehetett el tanulni. Fiatal kora ellenére tisztában volt vele, hogy nem várhat sokkal többet, mint röghöz kötött robotot a földeken vagy munkanélküliséget egy közeli nagyvárosban.

Ekkortájt érkeztek a faluba az Overseas Mission (OMS) munkatársai, és néhány hónap elteltével Subash családja és sok más falubeli hitre jutott és megkezesztelkedett. Gyülekezetet hoztak létre a faluban és vezetőket választottak. A közösség szembenézett saját problémáival és megállapította egy elemi iskola égető szükségességét.

Az OMS iskolákat támogató projektje segítségével rövidesen elindítottak a falu első elemi iskoláját. Subash büszkén jár az iskolába, írni és olvasni tanul anyanyelvén, tisztában van a számtalan alapjaival és ismerkedik a Biblia világával. Az iskola létét megteremtő „Támogass egy iskolát!” projekt keretében immár 500 gyermeket tanítanak különböző falvakban. Családok, közösségek, vállalkozások és egyházak egyaránt a támogatók között vannak, akik adományaikkal a mintegy 20 iskola folyamatos működését teszik lehetővé.

Ahol gyermekek segítenek a család túléléséhez...

A Föld déli féltékén mindennapos látvány a dolgozó gyermek. A cipőpuolás és az autók szélvédőjének tisztításától kezdve egészen a nagyipari munkahelyek betöltéséig, ahol leginkább varrással, szőnyegcsomózással foglalkoztatják őket. Sajnálatos módon a kihasználásnak nincs semmilyen erkölcsi határa, mert a szexturizmus néven ismertté vált jelenség kihasználta, rabszolgasorsban tengődő „munkásai” között is jócskán találni kiskorút. A misszió egyik fontos célkitűzése az evangélium hirdetése mellett az emberek szociális gondjain való segítség is. A világnak ezen a részén gyermekek ezreit, millióit dolgoztatják szinte éhbérért (a felnőtteknek járó fizetés egynegyedéért ott, ahol a „rendes” bérnek sincs semmi köze az általunk ismert minimálbér fogalmához...). Hatalmas visszaélések tapasztalhatók, nem ritka, hogy már 8-10 éves gyerekek, esetenként még fiatalabbak napi 10-12 órát dolgoznak és még soha nem is hallottak az iskolába járás lehetőségéről, ami ebben az életkorban az ő igazi feladatuk lenne. Felmérések szerint a világban minden negyedik (!!!) gyermeket foglalkoztatják legálisan vagy illegálisan a legkülönbözőbb iparágakban, hogy azok a családjuk túléléséhez hozzájárulhassanak. A turizmuson és mezőgazdaságon túl leginkább a textil-, sportcikk- és szőnyegiparban találkoznunk gyermekekkel. Gondoltunk-e már arra, hogy az egész világon (és egyre inkább Magyarországon is – a ford.) olcsón megkapható pólók, tornacipők, keleti szőnyegek kicsiny kezek munkái is lehetnek? Eközben az őket foglalkoztatók busásan meggazdagodnak, mivel ezekben az országokban tkp. senki nem ellenőrzi őket. Égető szükség lenne ebben a helyzetben egy olyan etikai kódex megalkotására és szigorú betartatására, mely segítene a rászorultak helyzetének javításában. A svájci Vögele divatcég – amely termékeinek 30 %-át Ázsiában készítetteti – kidolgozott egy ilyen iratot, mely előírja többek között a létminimumot figyelembevevő fizetéseket, a természetbarát eljárások alkalmazását és a gyermekek visszaélés-mentes munkára bírásának követelményeit. Sajnos a betartás már nem ilyen egyértelmű és örvendetes, sok visszaélés tapasztalható olyan világhírű cégeknél is, mint a Nike vagy a Benetton. A „Clean Clothes Campaign” már tíz éve küzd azért, hogy ebben a térségben jobb feltételek mellett dolgozhassanak felnőttek és gyermekek, hiszen utóbbiak teljes mellőzése lehetetlennek tűnik.

Segíti a párbeszédet a cégvezetőségekkel, segíti az iskola-projektek megvalósítását. Örömteljes hír, hogy Indiában, Nepálban, Pakisztánban a szőnyegcsomózás iparágban már kisebb javulás tapasztalható. Szentén a projektnek köszönhető, hogy sokfelé iskolákat alapítottak azok számára, akik korábban napi 10 órát a szövőszék mellett ültek.

(Auftrag 2001/1)

Különös nyári munka

A képen látható szemüveges fiatal lány: Li-Anne Piwonka úgy döntött, 2000 nyarán nem akar úgy nyaralni, mint eddig, nem akar többé drága utazásokon résztvenni, hanem valamit tenni szeretne Istenért külföldön. Levelet írt az egyik missziós társaságnak abban a reményben, hogy valamilyen szent ügyért Thaiföldre, Szingapúrra vagy Hong-Kongba utazhat. A válasz nem késlekedett: Szingapúrra kellett volna misszionáriusok gyermekeire vigyázni, számukra – lelkieken gazdag programot nyújtva – nyári tábort szervezni. Ő igent mondott és ezért cserébe kapott öt igazán szép hetet gyerekek körében, ahol kirándulásokkal, sok énekléssel, bibliai történetek eljátszásával tölthették az időt. A gyerekek Kanadából, Amerikából, Ausztráliából, Szingapúrból és a német nagylány csodás időt tölthettek együtt az Úrral az Úrért.

Összeállította: Bogdányi Mária

A Duna Televízió Isten kezében című hatvan perces vallási magazinműsorában láthattuk/hallhattuk Fabiny Tamás szerkesztő beszélgetését Horváth Kálmánnal, amit most nyomtatott formában is elérhetővé akarunk tenni.

„Tudatosan vállalni a keresztyénséget...”

Mióta is vagy bemandó, mit jelent számodra a versmondás, a cigányhagyomány?

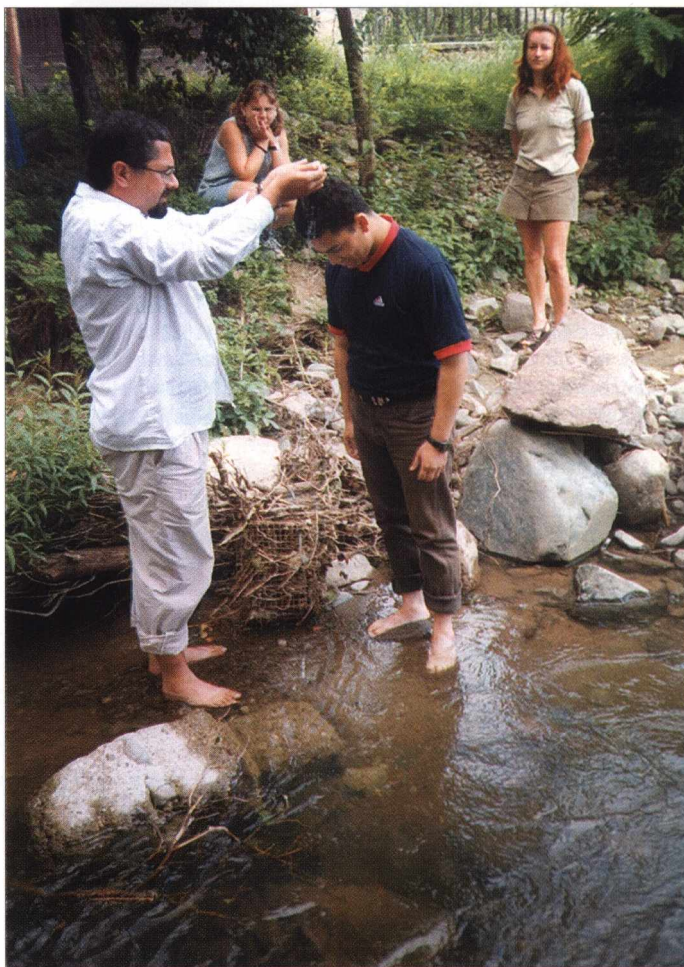
Az 1996-ban megrendezett 10. /jubileumi/ „Ki mit tud?” döntős versmondója voltam. Azonnal sok állásajánlatot kaptam, főként színházaknál, versmondóként. Így kerültem Budapestre. A *Napházban* került sor egy amatőr cigány-színházi előadásra, kezdeményezésre, amely a *Lear király* átdolgozott történetét mutatta be. Ennek főszerepére kértek fel. Az előadásról készült egy videó-felvétel, amelyet megküldtek a Duna Televíziónak, azzal a szándékkal, hogy talán majd bemutatja. Ez ugyan nem történt meg, hiszen a felvétel nem volt jó minőségű. Arra azonban mindenképpen jó volt, hogy látták: létezem. Egy alkalommal, amikor is a *Jeles Napok* keretében egy cigányokról szóló „tematikus napot” rendeztek, felmerült az ötlet: vezesse ezt egy cigány fiú és egy cigány lány. Volt ugyan elég alkalmam, hogy megszokjam a kamerák előtti szereplést, de élő adásban ez volt az első lehetőségem.

Kérlek, beszélj egy kicsit a gyermekéveidről!

Állami gondozottként nőttem fel. Mivel göndör hajam volt, az óvónők kedvence voltam. Amikor vendég jött az óvodába, velem állandóan mesét mondtak. Ez a mese egy királyról szólt, akinek az egyik szeme sírt, a másik pedig nevetett. Két éves koromig az egyik nővérem nevelt, ez idő alatt is, egyik kézről a másikba adtak, kallódtam. Az intézeti évek alatt azt oltották belénk, hogy ha kikerülünk az életbe, minden sokkal nehezebb lesz. Rettegnünk kell, nem lesz mit ennünk stb. Én nagyon rossz gyerek voltam, csibész, a nyelvemet is egész jól felváltgát. Minden rosszban, amiben csak lehetett, benne voltam.

Hogyan kerültél kapcsolatba a Bibliával?

Amikor elkezdtem Bibliát olvasni, egy életformává nőtt számomra. Reggeltől estig olvastam. Minél többet ismertem meg belőle, annál inkább felfedeztem, hogy egyik helyen ezt mondja a Biblia, a másik helyen teljesen az ellenkezőjét állítja. Úgy éreztem, itt valami nem stimmel. Aztán, amikor tovább olvastam, megtaláltam azt a mondatot, ami összekötötte, áthidalta az ellentéteket. Egyszerűen nem tudtam már úgy

viselkedni, mint azelőtt, és ezt észrevették a többiek is. Éreztem azt a felelősséget, hogy én tudatosan is akarom vállalni a keresztyénséget. Amikor *Szeverényi Jánossal* találkoztam, és beszéltem vele, rögtön felajánlotta, hogy természetesen megkeresztel engem, ha kívánom. Előtte beszélgettünk – ott a tábor ideje alatt – egy héten keresztül.

Hol volt ez az alkalom?

Nagybörzsönyben. A tábor végén, az utolsó napon kimentünk ahhoz a kis patakhoz, amely a közelben volt, és ott keresztelkedtem meg.

Mit jelent számodra a versmondás és a festészet? Melyiket érzed közelebb a szívedhez?

A versmondás és a festészet elválaszthatatlan egymástól, amit nem tudok elmondani a versben, azt ki tudom fejezni képen és fordítva. Nagyon megtermékenyítően hat egymásra a két művészet. Bibliai témákat is festek, igazából ez áll közel hozzám. Főképpen Jézus kálváriájának jeleit szeretném majd megfesteni. Ebből a sorozatból néhány már készen is van. Az egyiknek ez a címe: „Te is Pilátus vagy”. Ezt úgy festettem meg, hogy Pilátusnak mindig az az ember érezheti magát, aki éppen nézi a képet. A Pilátus előtt álló Krisztus szemtől-szemben áll a nézővel.

Horváth Kálmán Festménye

Statistikai felmérések szerint a vasárnap délelőtti élő istentiszteletközvetítések hallgatottsága közel félmillió. Szédítően magas szószék ez, nem kis felelősség, hogy mi „hallatszik ki” templomainkból.

Február 25-én a pesterzsébeti evangélikus templomból közvetített istentiszteletet a Kossuth Rádió. A levélbeli szentige, Jakab 3-ból, eléggé arra késztetett, hogy jó belterjesen, dogmatikusan és moralizálón szóljon a prédikáció. Ennek ellenére nem ezzel foglalkoztam, hanem már hetekkel a közvetítés előtt azokra gondoltam, akik itt élnek körülöttünk a tízemeletesekben, akiket minden vasárnap fölraz a harangszó, de még sohasem jöttek el, hogy megnézzék, mi van itt a rozzták mögött. Elhatároztam, hogy őket fogom megszólítani.

Az igehirdetés lényegében azzal a képpel indult, hogy élő adásban, helyszíni tudósítás ez az istentisztelet. Túl az úgynevezett jótetszés megnyerésén (captatio benevolentiae), lényegesnek tartom a rádiós istentiszteletek ilyen értelmezését. Vallom, hogy nemcsak távolságot kell áthidalnunk az éter hullámain. Vallom, hogy nemcsak a templomtól való „elszokást” kell utolérnünk ezzel a lehetőséggel.

Erre utaltak a visszhangok is. Az igehirdetésben kétszer egymás után megemlítettem a telefonszámunkat. Amikor a szószékről jöttem lefelé, már behallatszott a sekrestyéből a telefoncsengés. Nem tudom, ki volt az, aki elsőnek telefonált... Bár félttem, hogy a behallatszó csengetés megzavarja az adást, de végtelen öröm töltött el, hogy bárcsak minden igehirdetés után érezhetnék a lelkészek az azonnali reagálást. Az etióp főember és Fülöp története szerinti fölismerést: „*mi akadálya van annak, hogy megkereszelkedjem?!*” Mi akadálya van annak, hogy elmondjam, hogy megkérdézzem?

A harmincegy-néhány telefon mellett jöttek a levelek is. Kérések, áldáskívánások. Ami a legfontosabb azonban, hogy heten igen komoly lelki problémával is megkerestek. Éppen ennek a beszámolóknak az írása közben is fogadnom kellett egy katolikus és egy református asszonyt. Segítséget kértek. Igen összetett probléma – a részletek nem publikusak – de éreztem, az élő adás folytatódik. Együtt imádkoztunk itt a templomban.

Más valaki így mutatkozott be: „*Lelkész úr, két sikertelen öngyilkosság után és egy sikeres előtt vagyok...*” Depresszió... félórás telefonálás után búcsúznak: „*Igaza van – változik meg a hangja – én már elvesztettem a humorérzékelem! Megpróbálok humorosabban fölfogni a dolgokat. Van közösségem, templomba járok Vácott.*” Mindketten fölzsabadultan nevetünk, mikor leteztük a kagylót.

Nem gondolom, hogy megváltottam a helyzetet. Ellenkezőleg: az Ige, a Mindenható működött, és éreztem a telefonbeszélgetésben, hogy nem egyedül beszélek a vergődő lélekkel, hanem még mindig jelen van a bemutatott gyülekezet atmoszférája.

Élő adás

avagy egy rádiós istentisztelet utórezgései

Túl azon a megható dolgon, hogy a legek könyvébe tartozó lajoskomáromi Schnitz házaspár, (78 éve házások, ami világcsúcs) arra kért, hogy küldjem el leírva az igehirdetést, mert Gyuri bácsi (101 éves) nem hallotta jól és Rézi néni (96 éves) a fülebe akarja olvasni, volt egy nagyon szíven érintő eset is. Valaki azt mondta pár hete a gyülekezetben: „*Idé többet be nem teszem a lábam.*” – ismét nem publikus részletek. Telefonál. Nem mutatkozik be. „*Maga az, Ri-*

chárd testvér? Honnan ismerte meg a hangom, nem akartam bemutatkozni!” Hát tudja, a pásztort ismeri a bárányainak a hangját – mondom, mire ő folytatja. „*Tudja, végigsírtam az istentiszteletet. Nem maradhatok távol onnan. Nincs még egy ilyen jó gyülekezet, mint a mienk!*” Elcsuklik a hangja, én is nyelem a könnyeimet, mert nem lehet elviselni másképp az Isten békítő hatalmát. Vasárnap már együtt vett velünk úrvacsorát...

Győri János Sámuel

„ U t ó i r a t ”

Az igényeknek megfelelően, az istentisztelet hangfelvételét az Evangélikus Missziói Központ már több, mint száz példányban sokszorosította. Természetesen erre más evangélikus istentiszteletközvetítés estében is van lehetőség. A kazettát önköltségi áron megküldjük postán mindazoknak, akik ezt levélben vagy telefonon megrendelik.

A Schnitz házaspár

Amint erről már az Evangélikus Élet hasábjain valamint a rádiós Evangélikus Félóra keretében beszámoltam, Per-Olof Malk, finn rádiómissziós igazgatóval együtt részt vehettem az indiai keresztyének (India Belivers' Movement) hálaadó ünnepségén a Madras közelében létesített új konferencia központban, valamint tárgyalásokat folytattunk Delhiben az indiai rádiómisszió közös (finn-magyar) támogatásának lehetőségeiről.

A megbeszélések gyümölcseként ebben az esztendőben, a magyarországi Evangélikus Rádiómisszió hetente egy rádióprogram előállítását vállalta fel. Ezt az adást helyi idő szerint csütörtök esténként 8.05-től 8.20-ig sugározza a Trans World Radio az oroszországi Irkutskból, rövid hullámon az indiai Bihar államban élőknél kurukh nyelven. A műsor címe: „Dharme Ohma” – „Dicsőség Istennek”. A műsort helyi stáb állítja össze Sylvanus Ranchi lelkész vezetésével Ranchiban. A tizenöt perces program előállításának költsége 35 amerikai dollár, tehát mintegy 10.000 Forint.

Ez a lépés nem kevesebbet jelent, mint hogy az 1963 óta működő Evangélikus Rádiómisszió (korábbi Norvég Misszió) első ízben válhat segítséget nyújtó partnerszervezetté egy távoli ország missziói területén. Eddig, közel már négy évtizede, mindig csak mi szorultunk segítségre, mi voltunk a mindig csak kérő és elfogadó fél. Az utóbbi években már próbáltunk kilépni ebből a nyomasztóan egyoldalú szereposztásból, segítséget nyújtva a határon túli magyarság közötti rádiómissziós szolgálatban. Ennek van már néhány gyümölcse a Vajdaságban és Erdélyben. Ebben a lassú felnőtté válásban sokat köszön-

hetünk finn testvéreinknek, akik tapintatos szeretettel próbálnak minket kigyógyítani a csak befelé forduló, csak gyengeségeit ismerő és hiányait panaszkodó, kisebbségi komplexussal küszködő, alapvetően önző és kényelmes egyházi létformából.

A FELNÖTTÉ VÁLÁS

KOVÁSZKÉNT JELEN LENNI

Öröm, volt-hogy találkozhattam Dél-Indiában tanárként dolgozó misszionáriusainkkal is, Jó Andrással és Angelikával. Két rövid részlet a velük készített interjúból, mely a Kossuth Rádió Evangélikus Félórájában hangzott el.

András:

Ma, ami India államiságát meghatározza, abba nagyon sok keresztyén dolog van. Bár erősek manapság a keresztyénellenes tendenciák, nem tagadhatják az indiaiak, hogy nagyon sok jó dolog, ami az államban működik, az a keresztyénységben köszönhető... S aki értelmiségi és tanult történelmet, az mindezzel tisztában is van. Talán úgy lehetne megfogalmazni, hogy kovászként van jelen a keresztyénység India éle-

tében. Itt az iskolában is ilyen feladatunk és küldetésünk van, hogy ez a kovász itt beoltatik ebbe a gyermekanyagba, és ki tudja mi kel ki belőle majd később...

Angelika:

Tudatosan szeretnénk leélni az itteni szolgálatunkból még hátralévő másfél évet, úgy hogy nem

vesztegetjük el ezt az időt. Fontos a keresztyénségen kívül más vallásokat, a hinduizmust, buddhizmust és az iszlámot is megismerjük. Azt valljuk mindketten, hogy csak úgy tudjuk hirdetni az evangéliumot hatékonyan, hogyha ismerjük a hallgatóinkat és van kapcsolópont közöttünk.

NEGYVEN ÉVE TÖRTÉNT

1961-ben Delhiben tartotta Nagygyűlését az Egyházak Világtanácsa „Krisztus a világ világossága” mottóval. Azóta egyre több helyen lobban lángra a jézusi fény. A rádiómissziós

munka eredményeként szinte hetente születnek újabb keresztyén gyülekezetek. Az indiai keresztyénség számaránya ma 2-3 %-ra becsülhető, ami 20-30 millió embert jelent.

A PÉNZ = IDŐ

Többször fordítva szoktuk idézni a fenti közhelyszámba menő bölcsességet: az idő pénz.

Rádiómissziós összefüggésben most szeretnénk megfordítani a sorrendet:

A PÉNZ = IDŐ, azaz adásidő.

Könnyen kiszámítható, hogy az Indiában támogatott rádióprogram előállítási költsége 1 percre lebontva alig 700 forint. Tehát mindössze 700 forint adománnyal lehetővé tehetjük, hogy 1 percen át milliókhoz eljuthasson a Jézus Krisztusról szóló evangélium!

A teljesebb képhez tartozik, hogy az így – viszonylag olcsón – előállított programnak még jelentős sugárzási költségei is vannak, ami közel négyszerese a produkciós árnak. Ezeket a költségeket a finn rádiómisszió fedezi,

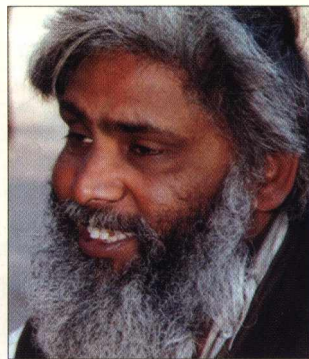
akik évente közel 40 millió (!!!) forinttal támogatják az indiai rádiómissziót.

Akik támogatni kívánják az evangélium ilyen formában történő terjesztését az indiai szubkontinensen, azok adományaikat az Evangélikus Missziói Központ számlájára fizethetik be a cél megjelölésével: Indiai Rádiómisszió (erre a célra az MM-hez mellékelt csekklapok is felhasználhatóak!)

Evangélikus Missziói Központ, OTP-11716008-20157087

Amennyiben gyülekezetekben, egyházi oktatási intézményekben, szeretetotthonokban érdeklődés mutatkozik India és az ottani misszió iránt, örömmel vállalunk vetítettképes előadást a témáról.

Indiai falusi keresztyén imádsága egy városi látogatás után

Nem panaszkodom,
Hogy itt villanyvilágítás nincsen.
De köszönöm, Uram
A fénylő csillagokat és az ezüstös holdat.

Nem panaszkodom,
Hogy itt nem mehetek operába,
De köszönöm, Uram
A fákon ülő madarak hangversenyét.

Nem panaszkodom,
Hogy itt sem múzeum, sem szobrok nincsenek.
De köszönöm, Uram
A pillangókat, melyek a vadvirágokkal játszanak.

Nem panaszkodom,
Hogy itt vízvezetékünk nincsen.
De köszönöm, Uram
A zúgó vízesést és a monszunesőt.

Nem panaszkodom,
Hogy itt nem kőházban lakom.
De köszönöm, Uram
A bambuszt, amiből kunyhómat építhetem.

Nem panaszkodom,
Hogy itt nem alhatok puha ágyban.
De köszönöm, Uram
A puha gyepet, amelyen kényelmesen fekhetek.

Nem panaszkodom,
Hogy itt telefon nincsen.
De köszönöm, Uram,
Hogy a barátaimért imádkozhatom.

Nem panaszkodom,
Hogy itt vendéglő nincsen.
De köszönöm, Uram,
Hogy az emberek, a szomszédaim vendégszeretők.

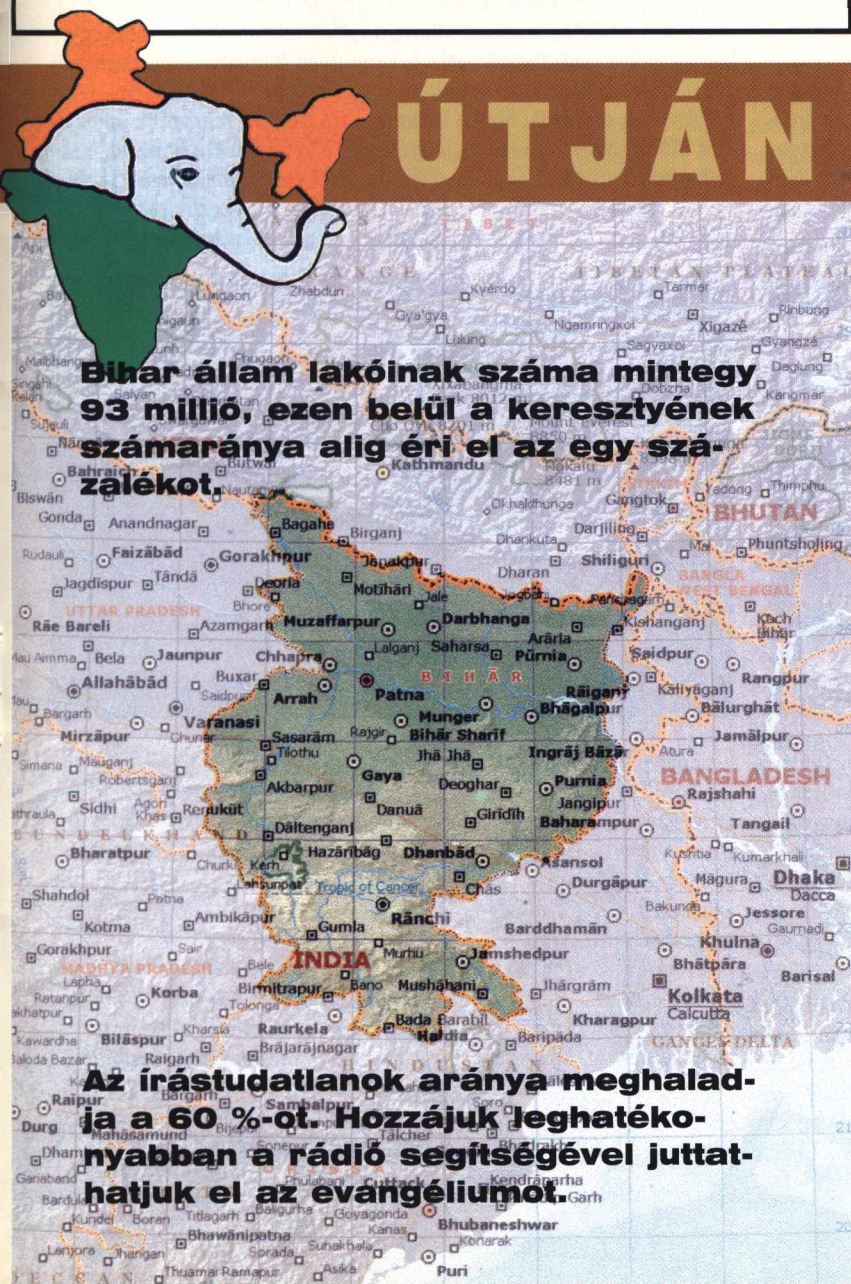
Nem panaszkodom,
Hogy itt nem élnek nagy filozófusok.
De köszönöm, Uram,
Hogy hihetünk tebenned.

Nem panaszkodom,
Hogy nagy terveink a jövőre nincsenek.
De köszönöm, Uram,
Hogy tebenned reménykedhetünk.

Nem panaszkodom,
Hogy mi itt műveletlenek és szegények vagyunk.
De köszönöm, Uram,
Amiért meggazdagítottál, hogy másokat szerethessünk.

(Johnson Gnanabaranam dél-indiai evangélikus lelkész „Jézusom ma” című könyvéből)

Az oldalt összeállította: Gáncs Péter

Krisztusi feladat

Nemzetközi összefogással a lepra ellen

A lepra áldozatául esett emberek testi és lelki megmentésével a Nemzetközi Keresztény Lepramisszió foglalkozik. Munkájukban gyógyszeres és sebészeti segítséget nyújtanak azoknak, akik jelenleg betegek. A felgyógyultakat pedig otthonhoz, mesterséghez és munkalehetőséghez juttatják.

A lepramisszió atyja egy ír férfi, Wellesley Crosby Bailey volt. Fiatalon, mindössze 22 évesen indult el India nyomornegyedeibe, a leprások megsegítésére. Akkor, 1868-ban azonban még semmilyen ellenszere nem volt a gyilkos kórnak. A megoldást jelentő szérum feltalálására pedig csaknem száz évet kellett várni.

„A hideg rázott, ugyanakkor valami mélységesen csodálatos érzés töltött el a látukra. Azt éreztem, ha van a világon krisztusi feladat, akkor az az, hogy menjek a szegények közé és számukra a vigasztalást és az evangélium reménységét hirdessem.” – írta első élményei között a misszionárius.

Három évvel később Bailey, már ifjú hitvesével közösen végezte munkáját a távoli világban. Két esztendő elteltével tértek vissza Írországba, ahol pénzügyítésbe kezdtek. Kérésük óriási eredményt hozott. A tervezett összegnek csaknem a hússzorosát sikerült megkapniuk. Néhány évvel később hozták létre társaságukat, amely a Leprások Missziója nevet viselte.

Bailey megfáradva, 71 éves korában ment nyugdíjba, de egy különleges, egyedülállóan jól szervezett missziót hagyott hátra, amelyről maga mondta: „Imádságban született, imádságban növekedett, imádságból táplálkozott és imádságban gyümölcsözőt az első perctől kezdve.”

Igazi fordulatot hozott, amikor 1947-ben felfedezték a lepra elleneszerét, ennek köszönhetően rohamosan csökkent a leprások száma. A fertőzöttek száma azonban ma is ugyanannyi, 800 ezer fő évente. Gyógyítani lehet már a leprát, de megelőzni még nem tudja az orvostudomány.

Új hitvallás, új tervek

125 éven át a legtöbb, amit a Keresztény Lepramisszió tehetett, hogy a fertőzötteket ápolta és gyógyította. Emellett, ha csak lehetett, a keresztény misszionárius orvosok és ápolók megvallották hitüket, illetve életük példájával igyekeztek a krisztusi szeretet bizonyosságtevői lenni. A

Alig több, mint ötven éve sikerült megfékezni az emberiség egyik legrettegettebb betegségét, a leprát. Ennek ellenére ma is milliók küzdenek a gyilkos kórral. A leprások világnapjáról hálaadó istentisztelet keretében emlékeztek meg a budapesti Fásori Református Templomban. A lepra a fertőző betegségek közé tartozik. Kórokozója elsősorban a kezét, a lábát, az arcot és a szemet támadja meg. A leprásokat, vagy más néven belpoklosokat évezredek óta kivetették a társadalomból. Ők pedig már annyira hozzászoktak ehhez a kitaszítottasághoz, hogy ha ma tudnak is a gyógyítás lehetőségéről, egyszerűen nem mernek elmentni orvoshoz. Évente körülbelül 800 ezer új beteget regisztrálnak szerte a világon, ami azt jelenti, hogy óránként több, mint százat. Jelenleg 1 millió beteget kezelnek és 23 millió azoknak a száma, akik ugyan már meggyógyultak, de a lepra következményei miatt nyomorékká váltak. A lepra elterjedése szoros összefüggésben áll a szegénységgel, a túlnépesedéssel és az alultápláltsággal. Áldozatainak többsége Afrika, Ázsia és Dél-Amerika fejlődő országaiban él. Ezen belül is talán a világ legszebb területein: Brazíliában, Indonéziában, Indiában.

világ azonban sokat változott, és benne a leprások helyzete is. A korszerű kezelésekkel felgyorsult a gyógyítás folyamata, ezért a betegek egyre kevesebb időt töltöttek a misszió kórházaiban. Fel kellett ismerni, hogy a munkaképtelennel, illetve a felépültek támogatásával is egyre komolyabban kell foglalkozni. A keresztény lepramisszióknak tehát új lehetőségei nyíltak az evangéliumi szolgálatban.

Azok az országok, ahol a Lepramisszió szolgál, rendkívül különböznek abban, hogy mennyit engednek meg a keresztény munkából. Vannak olyan területek például Afrikában, ahol már szinte teljesen teljesen keresztényen a lakosság. Ott a misszió lelki munkája nagyon könnyű. Vannak olyanok, ahol a többség ugyan még pogány, de már szabadon lehet

evangelizálni. Ilyen például Thaiföld és Myanmar, ahol most óriási lelki ébredés zajlik. Vannak olyan országok, ahol megtűrik a keresztény szolgálatot, de helyi és időszakos atrocitások azért történnek. Ilyen India is. Végül pedig vannak olyan helyek, ahol már is szigorúan tilos a keresztényen térítőmunka. Nepál, Kína és Bhután példa erre. Ez utóbbiból azonban a jövő év végéig ki kell vonulnia a Lepramisszióknak, ugyanis megszűnt a betegség.

A Magyarországi Lepramisszió már évek óta teljes jogú tagja a világszervezetnek. Több egyház közreműködésével jelenleg 32 országban végzik munkájukat az önkéntesek. Az itthoni csoportok pedig anyagi juttatásokkal, költszerekkel és más hiányzó eszközök összegyűjtésével nyújtanak komoly segítséget a rászorulóknak. Nemes feladatuk vállalásával jelentősen hozzájárulnak ahhoz, hogy az új évezredben már valóban csak a múlt emlékeként éljen a rettegett betegség.

Dombi Éva

1656 Budapest,
Pf. 22

**Nagyvázsonyból érkezett
a következő bizonyágtétel:**

„Jézus a jó pásztor, aki életét adja a juhokért. Az Ő juhait hallják a hangját, ismeri őket és ők követik Őt. Egy akolba gyűjti őket. Ez az akol a Jézus Krisztus vezetése alatt álló és a világ minden részén élő, minden népből és felekezetből megtért, újjászületett testvéreknek, mint Isten gyermekeinek közössége, mely emberi szervezés nélkül is létezik...”

Egy dunaújvárosi olvasónk
érdekes kezdeményezéséről számolt be:

„Kis hófehér kártyácskákat készítettem és odaadtam barátainknak, volt munkatársaimnak, gyülekezetünk tagjainak. Érdekes volt megfigyelni a reakciókat. Szinte mindenki megforgatta a kis lapocskát, de volt olyan is, ki fény felé fordítva szemlélte. Kérdezték: Mit jelent ez? Hiszen ezen nincs semmi! Mondhattam volna: ez nem semmi, ez valami, sőt nagyon más valami!! Egymással szembenálló harcoló felek, ha békét kívánnak kötni, a következő fejr zászlóval látják el. A fehér lap a béke jele. Én kiosztottam és sokan vették is a lapot. Ezt a „kártyajátékot” próbálom továbbjátszani...”

Mihalovics Zoltán (Szigetszentmiklós)
többoldalas, értékes levélből idézünk:

„Mindmáig semmit sem kértetek az Atyától az én ne-
vemben. Kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömötök
teljes legyen. – hangzik Jézus biztatása. Jézus földi pá-
lyaútása előtt is imádkoztak az emberek, tehát nyilván
kéresekkel is ostromolták az Eget. A Megváltó szerint
ezek nem az ő nevében történtek. Ám amennyiben hely-
re áll a rend, e szerint fogalmazza ki ki-kérelését a meny-
nyei Atya felé, bizonynyal teljesített lesz az, ami által tel-
jes öröm tölti el az imádkozót.

Tudjuk-e, értjük-e, mit jelent Jézus nevében kérni? Ima-összejöveleteken a megszólalók legtöbbször nagyon hasonlóan fejezik be hangos Istenhez fordulásukat: Jézusért kérek. Erre gondolt Jézus? Azt gondolom, jóval többről van szó. Mit kell tudnunk arról a hatósági fellépésről, amikor a nyomozó, a rendőr ezekkel a szavakkal tartóztatja le a gyanúsítottat: a törvény nevében!?! Annyit, hogy az illető nem saját szakállára cselekszik. Ő a törvény felhatalmazottja, képviselője.

Hogyan nyilatkozhat meg valaki Jézus nevében? Úgy és akkor, amikor az Emberfiát képviseli, mintha Isten egyszülött fia maga szólna. Ennek igazi megtérés, az Ő szívével való gondolkodás az előfeltétele. A Biblia szerint Jézus nevében, erő, hatalom van. Ez nem azt jelenti, hogy mint varázsigelet lehet emlegetni. Aki bensőséges viszonyban van vele, aki úgy tesz, érez, gondolkodik, miként Ő, ha szabad e triviális kifejezéssel élni: csereszabatosak, Jézus és a nevében kérő, imádkozó...Jézus földi léte után tanítványainak, követőinek kell őt „helyettesíteni”, az Ő nevében cselekedni az emberek felé és hálaadással kérni az Atyától, hogy akaratát megvalósuljon itt a földön is. Erre a hívó újra és újra odaszánhatja magát.”

Hogyan gyógyít Isten MÁ? – Válasz egy olvasói levélre

A legutóbbi MM-ben található olvasói levél – D. Izabella tollából – indított arra, hogy írjak az egyébként engem is izgató témáról.

Az evangéliumokból világossá válik, hogy a mi Istenünk gyógyító Isten. Jézus a szeretetét és hatalmát mutatta meg gyógyításain, de más csodatételein keresztül is. Azt is tudjuk, hogy ezek jelek voltak, melyek önmagukon túl mutatnak, valami még lényegesebbre: az Istennel való személyes közösség meggyógyulására. Mi a nagyobb dolog a béna meggyógyításának történetében (Lk 5, 17-26)? Egyértelmű a válasz: a bűnök megbocsátása. De ez visszautal arra is, hogy akkor Jézusnak van hatalma gyógyítani is. Jézus azonban mindig elszomorodott, amikor csak a jeleket várták az emberek. Nem engedte magát megkoronázni, amikor a kenyérszaporítás során kivívt a emberek elismerését, nem tett csodát, amikor pusztán jeleket követeltek tőle (Lk 11, 29-30). Jézus keresztje a legfontosabb jele az Isten irántunk megnyilvánuló szeretetének. Ennek ellenére beszél arról, hogy akik benne hisznek azokat fogják jelek követni, pl. gyógyulások is (Mk 16, 17-18). Az apostolok misszióját is követték a jelek. Luther Márton is hittel imádkozott beteg társaiért, s átélt gyógyulásokat. Manapság különösen missziós területekről érkezik hír (persze Magyarország már legalább annyira missziói terület, mint néhány „klasszikus” hely) csodálatos gyógyulásokról. Kunos Jenő, evangélikus lelkész, kínai misszionárius önéletrajzi könyvében számol be arról, milyen ereje van a betegekért való könyörgésnek (egészen hasonlóan Jak 5, 16-hoz). Amerikai gyülekezetében is rendszeresen tartottak gyógyító istentiszteleteket. Amerikai utam során magam is részt vettem egy karizmatikus evangélikus gyülekezet istentiszteletén, ahol az oltárnál imádkoztak azokról, akik ezt igényelték. Nem show-műsor szerűen, hanem csendben, intim, négy szemközi kapcsolatban.

A magam és feleségem életében is megtapasztaltuk már, hogy Isten adhat csodálatos gyógyulást. Akkor is történt már ilyen, amikor igazából nem is tudtam hinni ezt („*Hiszek, légy segítségül az én hitetlenségemen*”). De átéltünk már súlyos betegséget is, melyben Isten „csak” a körülmények alakulásában, az orvosi odafigyelésben, gyógyszerekben és precíz műtétben volt jelen. Isten szuverén joga, hogy mikor, milyen körülmények között, mit tart jónak. Mert a legfontosabb, hogy őt önmagáért szeressük és kövessük. Rábízhatjuk magunkat, mert ő a legjobbat akarja adni nekünk. Akik visszaélnék a gyógyítás ajándékával, azok sokszor úgy gondolják, hogy Isten mindig meggyógyít. S ha nem gyógyultunk meg, az a mi hibánk: nem hittünk eléggé. A bibliai példákban és személyes tapasztalatomból is tudom: ez nem így van. De a másik szélsőség sem igaz: „*Isten ma már nem gyógyít.*” Istennek 2000 évvel ezelőtt, s ma is szuverén joga kegyelméből, szeretetéből eldönteni, hogy mikor mi válik javunkra, mikor tud jobban kiíradni rajtunk keresztül az ő ereje. És szabad nekünk könyörögnünk, tusakodnunk azért, hogy Isten legyen kegyelmes, könyörödjön meg rajtunk, gyermekünkön, vagy másokon akár testi betegségeinkben is.

Végül: nemrégiben megalakult egyházunkban a *Lutheránus Megújulás* (LM), melynek tagjai hangsúlyt szeretnének fektetni a lelki ajándékok fontosságára, hiszen ezek – az olvasói kérdésből is kitűnik – mintha el lettek volna feledve, vagy esetleg (a sok szélsőség miatt) gyanúsán nézünk rájuk. Szeretnénk mi is (tovább) munkálkodni egyházi életünk megújulásán, s ebben mindig fontos szerepet játszottak a kegyelmi ajándékok. Ma is szüksége van egyházunknak Isten valamennyi karizmájára – a gyógyításra is, hogy adott esetben ezen keresztül is megtapasztalhassuk szeretetét.

Baranka György

„A bankok csúcsaitól a gettók fenekéig”

Teológiai alapvetés a nagyvárosi misszió témájához

– Dr. Raymond Bakke chicagói professzor gondolatai –

iskolák reformjával, a csatorna-rendszerek megépítésével. Vegyük észre, hogyan vezet a helyes teológiai alap áldott pásztori munkához! Meg kell találnunk a helyes arányt és egyensúlyt a teremtés és a megváltás között, ha a ránk bízottakkal el szeretnénk érni a nagyváros világát.

Isten országa és az egyház

Semelyik egyház, egyházközi szervezet vagy felekezet nem lehet egy sziget, pusztán öncél csupán. Az egyháznak a nagyvárosban kell élnie, meg kell valósítania mindazt, amit Jézus első és utolsó prédikációja (Lukács 4, Máté 28. fejezete), a missziói parancs és a nagy parancsolat keretei között hirdetett, képviselve a Megigazítás Istenét csakúgy, mint az Igazság Istenét.

E sorok írója úgy véli, hogy a bibliai textusok mind egy irányba mutatnak, mely szerint Isten terve a városokra és a családokra vonatkozik. Mindkét formát Isten teremtette, hogy őt dicsőítse és az emberi életet szolgálja. És ha ezt nem teszi, akkor Sodoma, Jeruzsálem, Babilon, Chicago vagy Hong Kong egyféle elbírlás alá fog esni. Van-e teológiánk a nagyváros számára?

Múlt, jelen, jövő

A legtöbb nagyvárosi környéken több generáció lakik együtt. Természetüknél fogva generációk sorát jelentik az intézmények és a családok is. Ezt szem előtt tartva megérthetjük, miért kezdődik Máté evangéliuma „temetőlátogatással”. Az ilyen szemlélet lehetővé teszi, hogy fel tudjuk dolgozni a nagyvárosi élet gyors változásait.

A tanítványok toborzása során arra kell gondolni, hogy az egyes embereket ilyen, „több generációs összefüggésben” kell megszólítani, nem pedig abból kiszakítva, a jelen tökéletes gyülekezetét építve. A nagyvárosi lelkészek és

misszionáriusok a jelen sikereik érdekében gyakran feláldozzák a jövőt és a múltat. A nagyvárosi embernek a régi épületek élő emlékezetül szolgálnak. Amikor az önkormányzatok felszámolják a nyomornegyedeket, és új, magas házakat építenek, egy idő múlva azt látják, hogy az emberek még-

iscsak visszamennek a régibe a rokonok, az emlékek és az emberibb léptékű életért miatt.

Ne feledjük el, hogy szükség van – csakúgy, mint Izráelnek – Páskára és Purimra, emlékező ünnepekre és böjtökre, melyek a gyülekezet identitását és értelmét jelentik.

Végezetül: a modern ipari nagyváros izzad és duzzad az erőből. Felhőkarcolók, hatalmas gyárak, autópályák, repülőterek és a közlekedés mind az erőt demonstrálják. A nagyvárosi teológiának viszont meg kell szólítania mindenkit, a bankok csúcsaitól a gettók fenekéig. Az egész Szentírás és a teológia története csak missziológiai szemüvegen át olvasható, amit ki kell egészíteni ismeretszerzéssel, adatgyűjtéssel a városról és személyes hálózatok építésével.

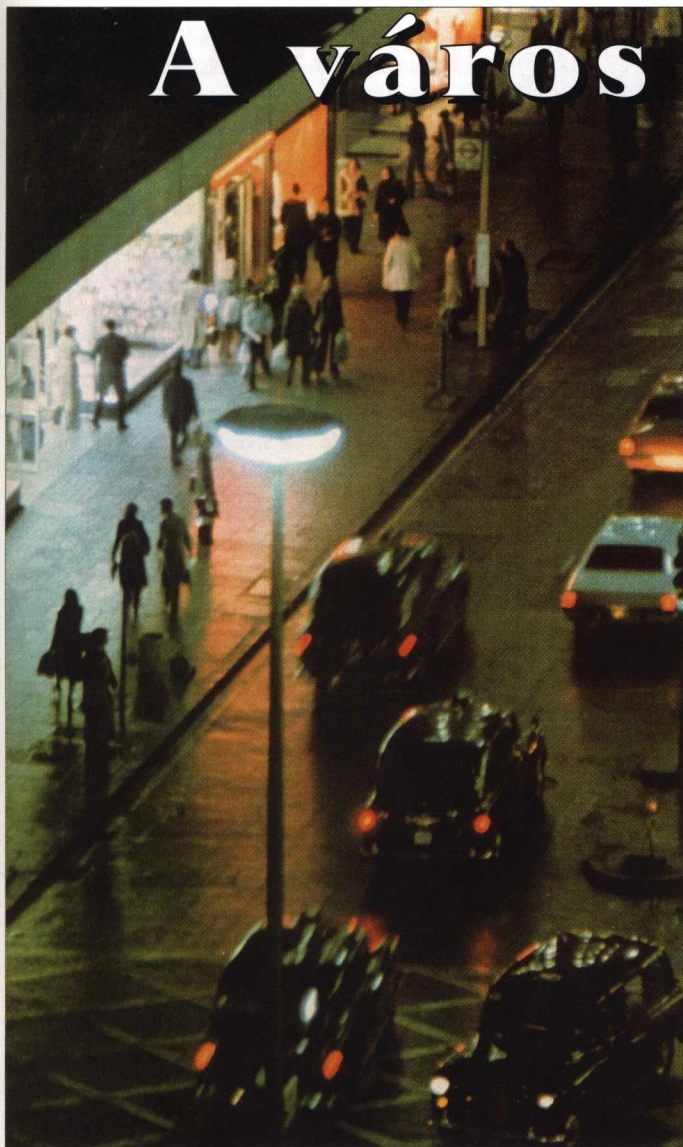
Minden bizonnyal volt már a kezükben olyan szórólap missziói társaságoktól, egyházi szervezetektől, amelynek tetején egy bekeretezett igevers olvasható „missziónk vagy pásztori munkánk teológiája” megjegyzéssel. Persze nem csak ebből áll teológiájuk. Nem is lehet ez elégséges válasz azokra a kihívásokra, amelyekkel az egyháznak szembe kell néznie Földünk hatalmas méretű urbanizációja kapcsán. Egy sor olyan teológiai kérdést kell megvizsgálni, melyekkel szembe találjuk magunkat, leginkább azonban a világot behálózó hatalmas nagyvárosok urbanizált világában, melyekben megnyilvánul a nemzeti sokszínűség.

Teremtés és megváltás

A Biblia üzenete olyan bőséges és hatalmas, mint maguk az egyre növekvő nagyvárosok. Itt lelhető fel elsősorban Isten terve a nagyvárosokkal kapcsolatban.

A Biblia első képe Istenről úgy számol be, mint aki „besározta a kezét”. A gondoskodó Isten tehát gyengéd kapcsolatban van az anyagi világgal. Ez nem görög gondolat! A Biblia utolsó képében pedig a szennyezett, holocaust utáni világot tisztítja meg az Úr, majd az örök várost vesszük birtokba, ahol örök közösségben élhetünk. Isten elsősorban úgy áll előttünk, mint a test – Krisztusé és a miénk – feltámadásának Istene. A kereszténység az egyetlen vallás, amely integrálja az anyagot és a lelket! A keresztények lehetnek azok, akik úgy tervezhetik munkájukat, hogy az egyének és lelki üdvössége együtt járjon az

A város

„Can you give me some money?” – lépett oda hozzám a *Nyugati pályaudvar* aluljáró-labirintusában egy tél végi, hétköznap délután egy transzvesztita kinézetű, fiatal férfi. Erős száj-és szemszínje, festett haja, sovány testalkata és magabiztos fellépése volt. Egy jellegzetes figura ő abból a sok százból, ezerből, akiket a nagyvárosi nyomor, a bűnözés, a kábítószer-kereskedelem, stb. „termel ki” magából. Bárhol lehet találkozni „vele”, velük, mert ott vannak, szem előtt. Köztünk élnek. Akkor is, ha elnézünk felettük, és elfordítjuk a fejünket az ilyen (kérdés, tudjuk-e pontosan, hogy *milyen?*) sorsok láttán, amelyek sietős városi útjainkon pár percre megérintenek, de többnyire csak azt érezzük: feltartanak rohanásunkban.

Hogy miért angolul szólított meg, nem tudom, talán csak az eredetibb hatás kedvéért, de az is lehet, hogy tényleg egy más nációhoz tartozott. Manapság az ember a budapesti utcán (pláne az aluljárókban vagy a metróállomásokon!) már semmin sem csodálkozik. Telefonfülkébe ágyat vető hajléktalanok, maszatos arcú, rongyokba bugyolált kisgyermeket ölükben tartó, lépcsőn ülő anyák, idős, lesütött szemű, szegyenkező, szerencsétlen kisnyugdíjasok, akiknek ennivalóra sem futja, nejlonzacskóból nagyokat szippantó, zavaros szemű fiatalok élnek (vegetálnak) a nagyváros utcáin, terein, kapualjaiban, templomlépcsőin. *Elgyötörtek és elesettek, mint...*

A látvány mindennapossága eltompít(hat)ja az együttérzést, az

Istené!

Kezek és szívek munkája

apróért zsebbe nyúló kézmozdulatot, s marad, ami van, ami önmagától nem lesz sem jobb, sem más. *De hiszen ez van, a város mindannyiunké.*

Am a nagyváros nem csupán szegénységről, magányról, kizsáktottságról, szennyről, bűnözésről prédikál. Vannak, egyre többen, akik dacolni akarnak a testi-lelki nyomorúsággal, s azt hirdetik, a város mást is üzen: *azt, hogy Istené! Hogy él a Pásztor, és hallja a hívást, mert szánja az Ő juhait.*

Ennek a mottónak – „A város Istené” – jegyében készül nemzetközi városmissziós konferenciára (immár másodízben) a *Protestáns Missziói Tanulmányi Inté-*

szervezetek végeznek mindazokért, akiknek már nincs semmi reményük.

A városmisszió a legteljesebb mértékben csoportmunka. Ezért, hogy jobban megismerjük ezt a missziói mezőt, és a már munkálkodókat, ez év októberében ismét találkozunk. Az „*Örömhír a nagyvárosnak*” című konferencia célja idén is az lesz, mint az első alkalommal: a tennivalók átgondolása és pontos körvonalazása, teológiai alapvetés, továbbá, hogy személyes ismeretségek kötéssenek a nagyvárosi missziói munkában tevékenykedő személyek, szervezetek, felekezetek között. Információ-és tapasztalat-

„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget. Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül. Ekkor így szólt tanítványaihoz: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

Mt 9,35-38

zet. Az első konferencián, 1998-ban több kontinensről gyűltek össze eszmecserére azok a lelkes-és laikus munkatársak, akik azt vallják: *a nagyváros Isten hihetetlenül széles missziói mezője, ahová az Úr munkásokat vár.* Akkor, 98-ban volt a konferenciának egy feledhetetlen eleme: a tereplátogatás. Jártunk átmeneti hajléktalanszállón, „fapados” ebédosztóban, és láttuk az Üdvhadserg kápolniját. Bepillanthattunk abba az igen embert próbáló munkába, amit egyházak, civil

csereire éppúgy szükség van, mint bátorítani és biztatni egymást, megosztani a sikereket és kiértékelni a kudarccokat. De legfőképpen: *imádságban Isten elé vinni az ügyet*, és kérni Őt, az aratás Urát, hogy áldja meg az emberi erőfeszítéseket.

Mert Isten – erről bizonyoságot tesz a Biblia – szereti a várost, és szereti a benne élőket. Kezek és szívek munkájára vár. Lehet, éppen minket szeretne az aratásába küldeni. Készek vagyunk erre?

K. D.

További információ az alábbi címen kapható a konferenciáról: PMTI (Budapest, IX. Kálvin tér 7. II. em., Postacím: 1461. Pf. 150. Tel.: 216-20-54)

„Elmesélném neked, hogy mennyit ér a szó... Csak telepedj mellém, Istenem!”

Tényleg, mennyit is ér?

„Becs' szóra, ott leszek!”

– azóta sem jött.

„Tuti, hogy elviszem neked!”

– még mindig nem kaptam meg.

„Holt biztos, hogy megcsinálom!”

– már el is felejtette.

„Rám számíthatsz!”

– színét sem láttam azóta.

„Majd hívlak!”

– már a telefonszámomat is elveszítette.

A kérdés az, hogy melyik vagyok én: az ígéretgő – „nem vagyok olyan szegény, hogy még ígéreni se tudjak”, – vagy a csalódott, bajba jutott? Könnyű ígéreteket, felelőtlen kijelentések.

Néhány hete az egyik nyolcéves, hittanos gyerekekkel kötöttünk egy hirtelen jött alkut: megbeszéltük, hogy a következő alkalomra készítsünk egymásnak egy rajzot. Egyezségünk jeleként ő váratlanul szó nélkül kezét nyújtott, és a „kezet rá” mozdulattal végérvényesítettük a megállapodást. A hét folyamán többször eszembe villant a kérdés: Vajon elhozza-e a rajzát? Komolyan veszi-e a „kezet rá”-egyezségünket?

Bevallom, majdnem én felejtettem el. Az adott nap kora reggelén pánikszerűen múlt el az álomosságom és pattantam ki az ágyból, hogy még indulás előtt kész legyen a mű. Mikor beléptem a terembe, szememmel rögtön a kisfiút kerestem. Aznap azonban nem jött el.

Miattam vajon hányszor álltak már emberek csalódottan? Sajnos, nagyon sokszor.

Elmesélném neked

Koczor Tamás / Izsóp

Koczor Tamás / Izsóp

e **fis**

1. El-me-sél-néd ne-kem a vi-lág tit-ka-it, a
El-me-sél-néd ne-kem, hogy mennyit ér a szó, hogy
El-me-sél-néd ne-kem a gyermek cso-dá-ját, s az

C **h** **[1. 2.]** **[3.]** **e**

sze-mek fé-nyét a tü-zek-ben, a sze-re-tet köny-nye-it.
hány ka-nál a ten-ger, s az ember mi-re va-ló.
em-lé-ke-ző sír-kö-ve-ket, a hold-fo-gyat-ko-zást.

D **a** **e** **[1-3.]** **[4.]**

Csak te-le-pedj mel-lém, Is-te-nem!

„Elmesélném neked, hogy mennyit ér a szó”. Nekem, nekünk lenne mit mesélned, Istenem! Dédapáinknak nem kellett: nekik az adott szó mindennél többet ért. Miért? Mert a szívükben élt a jézusi tanítás: „A ti beszéde-tekben az igen legyen igen, a nem pedig nem!” (Mt 5,37a). Olyan jó lenne, ha minél többször mellénk telepedne az Isten, és elmesélné nekünk a szavak titkát! Ám ez is, mint annyi minden, csak rajtunk múlik: Van-e időnk csak úgy elücsörögni? Tudunk-e helyet szorítani a mellénk telepedő Istennek, embertársainknak, akik csak mesélni szeretnének, vagy éppen

csak együtt hallgatni velünk? Hisz a csend legalább olyan értékes, mint a szó:

„Mert nem a csend van két szó között,
hanem a szó van két csend között.
Szólni nem az tud, aki szólni tud:
Szólni az tud, aki hallgatni tud.”

Boda Zsuzsa

Húsvétra várva

„Vagy szabadok tudunk lenni egész évben, vagy... de hát nem tudunk. Görcsösek, hazugok, pénzéhesek vagyunk, marjuk egymást, és ugye, karácsonykor oda kéne magunkat varázsolni a karácsonyfa alá, és csodálkozunk, hogy ez nem sikerül. Mert ez nem megy varázssütésre.” – nyilatkozta tavaly év végén egy ismert tévés személyiség.

Megállni, elcsendesedni, köszönetet mondani, ünnepelni – igen, mindez nem megy varázssütésre, egyik pillanatról a másikra. És nemcsak karácsony előtt, de húsvét előtt sem. Nekünk magunknak kell felkészülni a megállásra, az elcsendesedésre, a köszönetre és az ünnepelésre. Vagy mi tesszük meg ezt, vagy – mint ahogy az velem történt –, valamilyen külső körülmény az, ami előbb vagy utóbb, de gondolkodásra késztet.

2000. november 16-án, csütörtökön, nem sokkal a 30. születésnapja után egy autóbalesetben elhunyt **Andrea Mahler**. Személyesen nem ismertem őt, csak a gyászjelentéseket olvastam az újságban:

– „Szeretetet adott nekünk, szeretet volt minden cselekedete, szeretet követi a sírba.”

Andrea Mahler emlékére

– „Mindenütt ott vannak életed nyomai, gondolatok, képek, pillanatok és érzések. Andrea, szeretetünk és barátságunk a halállal sem ér véget, ezt ígértük egyszer egymásnak. Mindig velünk maradsz. Szeretettel: Josselyne és Frank, Mark és Marie.”

– „Kedves Andi, az őr, amit magad mögött hagytál, soha senki nem fogja tudni betölteni. Egy tragikus autóbaleset kioltotta az életedet. Mindnyájunknak végtelenül hiányzol majd. A barátaid.” (55 aláírás)

Nem ismertem őt, de biztos voltam benne, hogy nagyon sok szeretetet adott a körülötte élőknek, és tudtam, hogy soha nem fogják őt elfelejteni.

Élt egyszer egy férfi, aki 33 éves korában halt meg. Sok szeretetet adott a körülötte élőknek, megáldotta a gyermekeket, gyógyította a betegeket, szóba elegyedett a lenézettekkel és kitaszítottakkal, és hirdette Isten országa eljövételét. Elárulták, megkínózták, megfeszítették. Meghalt, de harmadnapon feltámadt. Rá akarok gondolni, Vele akarok találkozni, amikor húsvétra készülök.

Gazdag Zsuzsanna

Egyházunk ifjúsági életének egyik új, sokat ígérő színfoltja az a kezdeményezés, amelyet egy kis szójátékkal akár így is jellemezhetnénk: „*itt nem csak a meghívottak meghívottak.*” Hogy mit is jelent ez? Erről kérdeztük Lénárt Viktort, az Evangélikus Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet lelkészét, aki 2000 májusa óta házigazdája, riportere, moderátora a *Horizont-feszegetés* elnevezésű „világnézeti klubnak.”

Ki a létrehívója ennek a fiatalok körében máris népszerű programsorozatnak?

Farsang Áron, aki a Madách Színházban hangtechnikus, és Sándor Jenő teológus mint ötletgazda találták ki ezt a műfajt, majd megkerestek engem, hogy lenne-e kedvem részt venni benne, azaz, vezetném-e a beszélgetéseket. Áron, személyes színházi kapcsolatai révén segítőként, szervezőként is részt vesz az előkészületi munkákban, például felkéri a színezetteket.

Említél néhány nevet az eddigi vendégek közül?

Járt már nálunk többek között Mácsai Pál, Lovasi András, Geszti Péter, Jancsó Miklós, Grünwalszky Ferenc, a Ladánybene 27 együttes, és legutóbb Müller Péter Sziámi.

Klassz névsor... Egyébként milyen szempont alapján választjátok ki őket, vagyis, ki „érdekess” a számotokra, és miért?

Mindig olyan neves személyiséget kérünk fel, akiről tudjuk, hogy az ifjúsággal élő kapcsolata van. Tehát egy pozitív példakép kell hogy legyen, „előkép”. (Ami nem bálványt jelent természetesen!) Nem baj, ha az illető nem evangélikus, még az sem számít, ha nem keresztény. Ebben az értelemben is teljesen öku-menikus és nyitott ez a klub, a vendégeinket nem prédikálni hívjuk.

Apropó, klub. Hogyan definiálnád a Horizont-feszegétést? Mi ez? Egy gyülekezeti alkalom? Vagy egy szeretetvendégség-szerű ifjóra?

Tulajdonképpen ez egy „peremprogram”, amely azt szeretné sugározni, hogy az egyház élő közeg. Nem egy megcsontosodott valami, íze, színe van. Az, hogy a fiatalok eljönnek az ilyen alkalomra, már önmagában is jelzés az egyház felé. De üzenete van a fiatalok felé is: az egyház az élet üzenetének hordozója. A ke-retek kialakításán még folyamatosan dolgozunk, kísérletezünk. Leginkább egy interjú-szerű beszélgetésnek nevezhető, mint ahogy azt Kepes András, Vámos Miklós műsorában megszoktuk. Maga az alkalom pedig, tágabb

HORIZONT-FESZEGETÉS

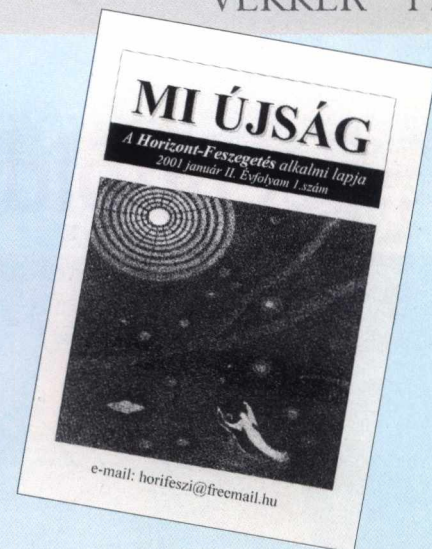
értelemben, az egyházi és a világi közélet találkozásának színtere. Személyes üzenetet hordoz: élő kommunikációt egyház és világ között. Műfaját tekintve ez egy világnézeti klub. De van erre egy kifejezőbb képm: a gyülekezet élete egy örvényhez hasonlítható. A centruma mély, eleven, áramló. Vonzáskörzetében helyezkednek el a mi peremprogramjaink. És akkor működnek jól a programjaink, ha „beterelik” az embereket a középpont felé. Ilyen alkalmunk a Horizont-feszegetés mellett még a Gospel, a Láthatatlan Színház is. A szervezők, „egyházból” és „világból” vegyesen, elfogadják egymás gondolkodását, meggyőződését. Ez is szervesen hozzátartozik a dologhoz, egymás elfogadása. E nélkül nem menne.

A legutóbbi „Horizont-feszegető”:
Müller Péter Sziámi
és a házigazda: Lénárt Viktor

Hogyan fogadják a felkérést ezek az elfoglalt művészek, zenészek? Egy egyházi szervezésű alkalomra tényleg mindenki igent mond? És érdekelné, hogy milyen a visszhangja?

Nem fizetünk semmit a megjelenő művészeknek azért, hogy vállalják, teljesen önkéntes alapon, saját elhatározásukból jönnek el hozzánk. Sok jó, pozitív visszajelzést kapunk a fiatalok részéről, nagy az érdeklődés. Átlagosan 70-100 ember szokott jelen lenni egy beszélgetésen. De volt már, hogy 200-an voltunk!

Ki volt a „legjobb fej”, vagy ki az, akiben csatlódtál, mert mást vártál, mint amilyennek valójában megismerhetted?

Nagyon jó volt Lovasi András, de legutóbb Müller Péter Sziámi is. Csalódnai nem csalódtam senkiben, de az biztos, hogy sok vívódó, disszonáns emberrel lehet találkozni a művészvilágban, akinek kifejező eszköze az adott művészeti ág. Kereső emberek, mondják ők magukról, bár ez azért nagyon tág fogalom. Két dolog áll egymással szemben: az elve-szettség, és a „meghívottak vagyunk” életérzé-se. Meghívottak az életre, az Isten országába. Ezt ezek az „alternatív figurák” is megérzik! Szójáték, de igaz: nálunk a meghívottak meghívottak! Vannak közöttük persze elzárkózók, akik privát ügyként kezelik lelki életüket, más-sok könnyebben nyilatkoznak erről.

Ki lesz a következő vendég?

Ha minden jól megy, akkor Cseh Tamás.

Milyen módszerrel készülsz fel egy-egy beszélgetésre? Mint egy verbeli riporter?

Át szoktam nézi az illető művész munkáit, és az arról megjelent sajtókritikákat, de nem erre kérdezek rá, inkább a személyt, az embert keresem a színpalak mögött. Az a szerepem, hogy megszólaltassam a személyiséget, a lel-kivilágáról próbáljak meg képet adni, segítek elmélyíteni a beszélgetést, amennyire lehetsé-ges. Dialógust kell létrehozni. Itt két világ ta-lálkozik, amely között meg kell keresni az át-járót, a hidat, mert bizonyosan van. Nem csak a hivatalos riportalanyt látom ezekben az em-berekben. Ehhez az is hozzásegít, hogy, mint már említettük, egy klub-szerű jelleget adunk a találkozásnak: a teremben gyertyafény, me-terített asztal mellett beszélgetünk. A végén pedig, 15-20 perc erejéig, a közönség is kér-dezhet, illetve reflektálhat az elhangzottakra.

-d-

(További információ az alábbi e-mail cí-men kapható: viktor.lenart@lutheran.hu. Itt lehet jelentkezni, bár az egész klub nyitott, nincs „tagsági”, belépődíj, stb., hanem nyitva az ajtó mindenki előtt, aki kész feszegetni a horizontot.)

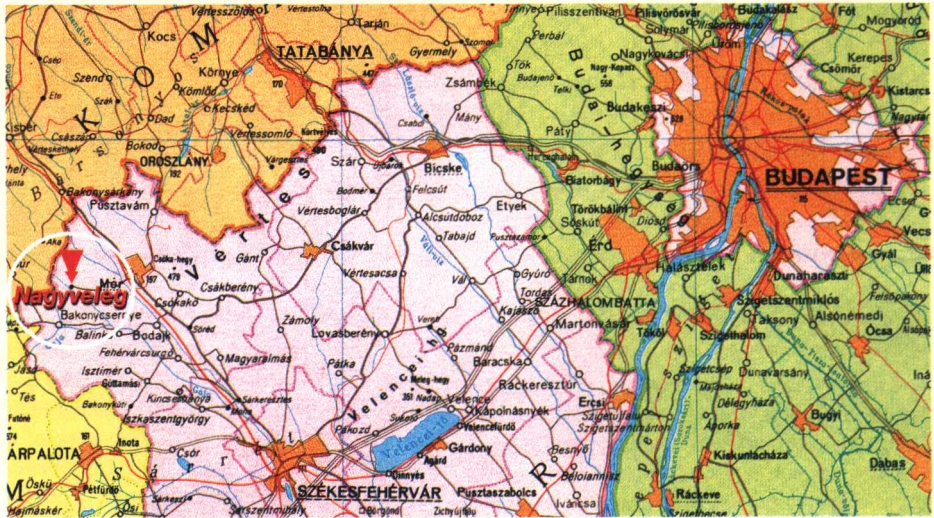

„Szentföldi utazás” – Nagyvelegen

PALESZTINA JÉZUS KORÁBAN

Különleges utazásban lehet része mindazoknak, akik az idei Missziói Gyermekekonzferenciára eljönnek.

Az idén már hatodik alkalommal megrendezendő konferencián szeretnénk „elutazni” néhány olyan helyre, melyek Jézus földi életének fontos helyszínei voltak. De hogy ne legyenek nyelvi és utazási akadályok, csak a nagyvelegi kastélyig kell jegyet venni.

Erre a társasútra mindenkit nagyon várunk, aki

- ♦ július 1. és 5. között el tud jönni
- ♦ 8 és 14 év között van
- ♦ szívesen utazik velünk.

Útlevele nincs szükség, csak 4800 Ft-ra és egy helyfoglalásra, aminek május 31-ig kell megérkeznie az „Utazási Irodába”, vagyis a Missziói Központba, melynek címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. Tel/fax: 061- 400 3057.

Hívjatok minél több útítást!

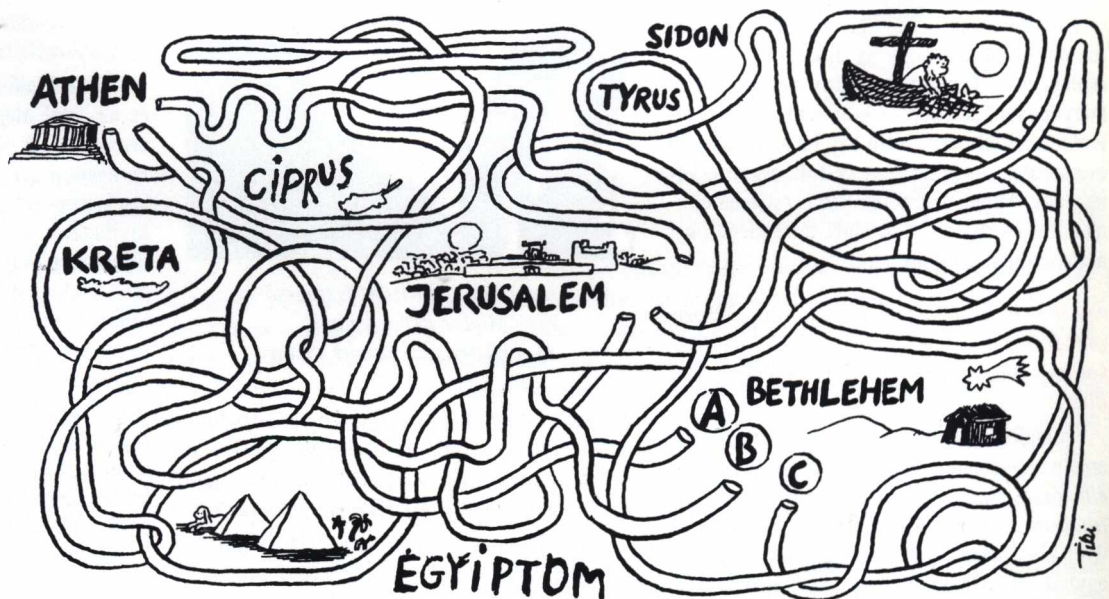
Régi, hűséges, de már „kiöregedett” (14 év feletti) fiataljainkat az országos ifjúsági-missziói konferenciára hívjuk és várjuk, Piliscsabára, július 15-21-ig! Jelentkezés a fenti címen.

REJTVÉNY

Mint tudod, Jézus földi életútja Betlehemről Jeruzsálemig, a születéstől a keresztre feszítésig tartott. De vajon mely városokat látogatta még meg testben töltött évei alatt?

Ha elindulsz Betlehemből és valamelyik utat követve /csak egy a helyes! / megérkezel Jeruzsálembe, megismered a közbeeső „állomásokat”. Kérlek, küldd el nekünk a helyes út BETŰJELET, mi pedig jutalomképpen neked szóló olvasnivalót küldünk. Amennyiben a *Mindennap Jézussal* című gyermek-énekes kazettára pályázol, küldj legalább 3 igehelyet az evangéliumokból, amelyek arról szólnak, hogy Jézus valamely – a rajzon szereplő – városban járt!

Várjuk megfektetésed a Missziói Központ címére!

MÁDKOZZUNK!

- hogy a bibliafordítók mindenütt akadálytalanul végezhesék munkájukat
- hogy az indiai Biharba sugárzott rádióprogramok halló fülekre találjanak
- hogy Budapesten is megtaláljuk a városi misszió hatékony eszközeit
- hogy a Misszió Vasárnapja segítse gyülekezeteink missziói ébredését
- hogy a nyárra tervezett missziói konferenciák kovásszá legyenek az egyházban

„A HIT HALLÁSBÓL VAN...”

Rádiómissziós konferencia műsor-készítőknek és hallgatóknak
Piliscsaba, július 8-án
 vasárnap estétől 11-én szerdán délig
Részvételi díj: 3600 Ft
Jelentkezés: május 31-ig
 a Missziói Központ címén

„GYÖKEREZZETEK MEG A KRISZTUSBAN!”

Kerületi Missziói Nap
Május 26-án, szombaton 10-től:
Aszód-Kecskemét-Pápa

Május 27 – a Misszió Vasárnapja
(missziói offertórium!)

MEGJELENT!

„A jelenlegi hanganyagunk, a korábbihoz hasonlóan, a tradicionális evangélikus zeneszeretők korál-feldolgozásaira épül, de helyet kapnak 20. századi evangélikus és más felekezeti komponisták művei is.”

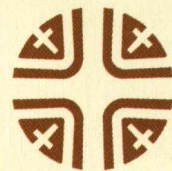
Johann Gyula

Evangélikus fúvószenekar 2

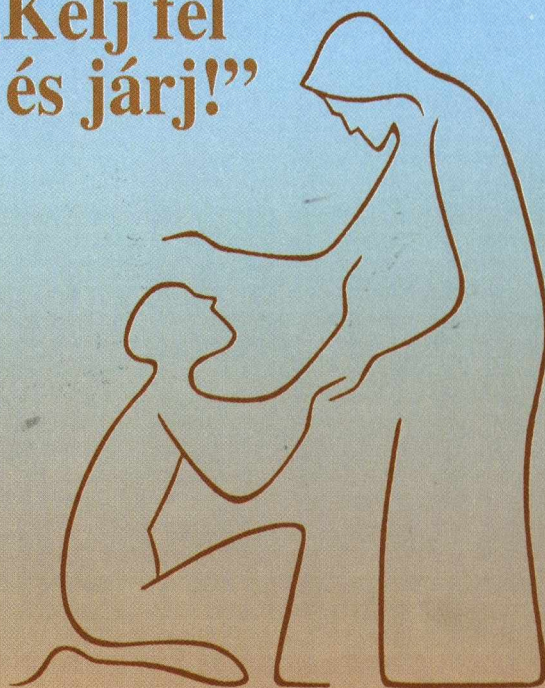

KÜLMISSZIÓI KONFERENCIA

Piliscsaba, július 12-15
Részvételi díj: 3600 Ft
Jelentkezés: június 15-ig
az EKME Iroda címén:
1085 Budapest, Üllői út 24.

„**Kelj fel és járj!**”

Harmadik Országos Evangélikus Találkozó
Orosháza, 2001. augusztus 18-19.

C O N T E N T S

- Editorial: Lord's Supper: the first, the last one.
 Mission-history: Paul's dream – by professor Tibor Fabiny
 Our mission-vision in the 21st century – by János Szeverényi
 MM-report from Kaliningrad (Königsberg): Luther contra Lenin – by István Thuránszky
 Response of a life Sunday-service-broadcast – by János Sámuel Győri
 Hungarian Radiomission's contribution in Bihar/India
 Task given by Jesus – mission among lepers
 „Work of hands and hearts” – urbanmission in Budapest
 Theological basis of the urbanmission – by professor Raymond Bakke

„Ő TUDJA A MI FORMÁLTATÁSUNKAT...”

103. zsoltár 14. verse